Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 16.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουνίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 29

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Στὴν Καλλίπολη, τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ποὺ ἀποδιβάστηκαν, ἔχασαν ὅλο τὸ κέφι τους. Ὁλόκληρες βδομάδες ἔμειναν σὲ πληκτικὴ ἀδράνεια, ὕστερα πέρασαν μπρὸς ἀπ' τὴν Κωνσταντινού πολη, ποὺ θαύμασαν τὸ πανόραμά της, καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὴ Βάρνα. Μὰ μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, τοὺς περίμενε μιὰ τρομερὴ μάστιγα, ποὺ καὶ στὴν Εὐρώπη ἔκανε μιὰ-δυὸ φορὲς τὴν ἐμφάνισή της καὶ τὸ πέρασμά της σκόρπισε ἀλύπητα τὸ θάνατο.

Ἦταν ἡ χολέρα!

Μέσα σὲ λίγες βδομάδες ἐδεκάτισε τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα.

Τοῦ κάκου ὁ Στρατάρχης Σαϊντ-Ἀρνώ, γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα τῶν στρατιωτῶν, διέταξε τὴν ἐκστρατεία τῆς Δοβρουτσᾶς. Ἡ ἰδέα ἦταν πολὺ ἄτυχη. Τὸ κακὸ χειροτέρεψε καὶ χρειάστηκε ὅλο τὸ ἠθικὸ τῶν ἀξιωματικῶν κι' ἡ αὐταπάρνηση τῶν στρατιωτικῶν γιατρῶν γιὰ νὰ μὴ μεταβληθῇ ὁ φόβος τῆς ἀρρώστειας σὲ πανικό.

Καὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι εὐκολώτερο εἶναι νὰ ὁδηγηθῇ ἕνας στρατὸς στὴν ἐπίθεση παρὰ νὰ συγκρατηθῇ σὲ καιρὸ ἐπιδημίας.

Ἰδίως οἱ ζουάβοι, ποὺ τοὺς εἶχαν ἐπιβάλει κουραστικὲς πορεῖες, χτυπήθηκαν ἀλύπητα ἀπ' τὴν ἀρρώστεια. Μὰ ὁ ἡρωϊσμός τους ἔγραψε τὶς ὡραιότερες σελίδες τῆς ἱστορίας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

«Στὴν ὑποχώρηση τοῦ στρατοῦ, γράφει ἕνας ἀπ' τοὺς Γάλλους ἱστορικούς, οἱ γεροὶ ζουάβοι κρατοῦσαν ἐκεῖνους ποὺ δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ βαδίσουν, πάνω στὰ ὅπλα, τοποθετημένα σταυρωτὰ ἢ σὲ σάκκους ἐκστρατείας, ποὺ εἶχαν μεταβληθῇ σὲ φορεῖα. Ἐκφυνικὰ ἕνας ἀπ' τοὺς γεροὺς κλονιζόταν κι' ἔπεφτε. Ἡ ἀρρώστεια εἶχε χτυπήσει κι' αὐτόν. Ἕνας ἄλλος τὸν ἀντικαθιστοῦσε ἀμέσως. Πολλὲς φορὲς ἕνας ἑτοιμοθάνατος συγκλονιζόταν ἀπὸ ἕνα σπασμὸ κι' ὕστερα ἔμενε ἀκίνητος. Ἦταν νεκρός. Οἱ ζουάβοι τότε σταματοῦσαν. Μὲ τὶς λόγχες τους ἀνοιγαν στὴν ὄχθη τοῦ δρόμου ἕνα λάκκο κι' ὅταν τὸ πτῶμα κρυβόταν κάτω ἀπ' τὸ χῶμα καὶ τὰ χόρτα, ἔβγαζαν τὴ σέσια ἀπ' τὸ κεφάλι τους κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ψιθύριζε μιὰ προσευχή. Ὕστερα ξανάρχιζαν τὴν πορεία, παίρνοντας μαζί τους τὸ σάκκο, τὰ ὅπλα καὶ τὰ φυσίγγια τοῦ δυστυχισμένου συντρόφου. Γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τὴν καταστροφὴ αὐτὴ ποὺ μόνο ἡ ἀρρώστεια τὴν εἶχε κάμει».

«Ὁ Μπερτινὺ δρμησε σὰν ἄγριο θηρίο καὶ τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο». (Σελ. 217, στ. γ'.)

Εὐτυχῶς ὁ Δελισὺ κι' ὁ Μπερτινὺ εἶχαν ἔρθει γεροὶ ἀπ' τὴ Γαλλία, οἱ κακουχίες τῆς ἐκστρατείας τώρα ἄρχιζαν γι' αὐτοὺς κι' ἔτσι μπόρεσαν ν' ἀνθέξουν. Ὁ ταγματάρχης γλύτωσε κι' αὐτός. Κι' ἀκρίβῶς μόλις ἔφτασε, βρῆκε τὴν ἴλη του χωρὶς διοικητή, γιατὶ ἡ ἀρρώστεια εἶχε χτυπήσει τὸν ἀντικαταστάτη του. Ἔτσι ἀνέλαβε αὐτὸς τὴ διοίκηση.

Στὴ Βάρνα βρῆκε τὸν παλιό του ἀρχηγὸ Γιουσούφ, στρατηγὸ τώρα, καὶ ζήτησε νὰ τοποθετηθῇ στὸ σῶμα του, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Δὲ μετάνοιωσε ὅμως γι' αὐτὴ τὴν ἀποτυχία, γιατὶ τὸ σῶμα τῶν ἀτάκτων, ποὺ διοικοῦσε ὁ Γιουσούφ, ἔδειξε ἀργότερα διαγωγὴ ἀνάξια πολιτισμένου στρατοῦ, ἀποκεφαλίζοντας τοὺς Κοζάκους καὶ ἀποτελειώνοντας τοὺς Ρώσσους τραυματίες.

Κι' ὅταν οἱ γαλλικὲς μεραρχίες, ἐξοντωμένες σχεδὸν ἀπ' τὴ χολέρα, ἄρχισαν τὴν ὑποχώρηση, οἱ ἄτακτοι αὐτοὶ ἱππεῖς ἄφησαν τὸν τακτικὸ στρατὸ κι' ἔγιναν ἄφαντοι σὰν ἄγρια πουλιά.

Αὐτοὶ ἦταν οἱ περίφημοι Βασιβουζοῦκοι, λῃστές, κλέφτες καὶ ἅρπαγες, ποὺ γιὰ

ν' ἀποφύγουν τὴν ὑποχρεωτικὴ στράτευση ποὺ τοὺς ἐπέβαλλε ὁ Σουλτάνος, ἀκολουθοῦσαν τοὺς τακτικοὺς στρατούς, ἀπαράλλακτα ὅπως τοὺς ἀκολουθοῦν καὶ τὰ κοράκια.

Τὸ σῶμα αὐτὸ διαλύθηκε πέντε βδομάδες μετὰ τὸ σχηματισμό του.

Μέσα σ' ἕνα μῆνα, ἡ χολέρα εἶχε σκοτώσει δυόμισι χιλιάδες Γάλλους κι' εἶχε προσβάλει σοβαρὰ ἄλλες τρεῖς χιλιάδες.

Ἀπώλειες ἴσες σχεδὸν μὲ μιὰ μεγάλη μάχη χαμένη. Ἔπρεπε γρήγορα νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ θλιβερὴ αὐτὴ ἀνάμνηση καὶ στὶς 30 Μαΐου ἀποφασίσθηκε ἡ ἐκστρατεία τῆς Κριμαίας.

Ἐκεῖ θὰ λυνόταν τὸ Ἀνατολικὸ ζήτημα.

***

Μὲ πόση μεγαλοπρέπεια ὁ μεγάλος ἐκεῖνος στόλος, ἀπὸ τριακόσια πενῆντα πλοῖα, ἀτμοκίνητα καὶ ἱστιοφόρα, ἔπλεε πρὸς τὴν ἱστορικὴ Ταυρίδα τῆς Αἰκατερίνης Β'!

Μετέφερε τριάντα χιλιάδες Γάλλους, ἕξη χιλιάδες Τούρκους καὶ χίλιους Ἐγγλέζους, ποὺ στὶς 14 Σεπτεμβρίου 1854 τοὺς ἀποβίβαζε στὴν προκυμαία τοῦ Ὀλντ-Φόρ, ἑξῆντα χιλιόμετρα βορεινὰ ἀπ' τὸ λιμένα τῆς Σεβαστόπολης.

Τὸ Γαλλικὸ ἱππικὸ ἦταν ἐλάχιστο: ἑκατὸν σαράντα Ἀφρικανοὶ κυνηγοὶ κι' ἕνας οὐλαμὸς Ἀλγερινοὶ σπαχῆδες. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μεταφέρουν περισσότερο, γιατὶ ἔλειπαν τὰ μεταγωγικά.

Γιαὐτὸ ὁ Ἐρρίκος Καρδινιάκ, ποὺ εἶχε κατατάξει στὴν ἴλη του τὸ δεκανέα Δελισὸ καὶ τὸν ἱππέα Μπερτινύ, εἶχε βάλει ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ κατορθώση νὰ προτιμηθῇ γιὰ τὴν ἐκστρατεία.

Ὅταν ὁ στρατάρχης Σαλντ-Ἀρνὼ ἐπιθεώρησε τὰ στρατεύματα, τὰ στρατοπεδευμένα στὴ Βάρνα, γιὰ νὰ διαλέξῃ τὰ σώματα ποὺ θὰκολουθοῦσαν τὴν ἐκστρατεία, μὲ θαυμασμὸ εἶδε τὴν παρέλαση τῆς ἴλης τοῦ Ἐρρίκου. Συνεχάρη πολὺ θερμὰ τὸ διοικητή της γιὰ τὸ ὄμμορφο παράστημα τῶν ἀνδρῶν καὶ τὴν καλὴ κατάσταση τῶν ζῴων. Ὕστερ' ἀποφάσισε νὰ ὁρίσῃ τὴν ἴλη αὐτὴ γιὰ συνοδεία του.

Στὶς 19 Σεπτεμβρίου, ὁ Γαλλικὸς στρατὸς σήκωσε τὸν καταυλισμὸ τοῦ Ὀλντ Φὸρ κι' ἄρχισε τὴν πορεία πρὸς τὴ Σεβαστόπολη, βαδίζοντας δίπλα στὴ θάλασσα. Ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς κρατοῦσε τὸ ἀριστερὸ κι' ὁ στόλος ἔπλεε παράλληλα, δεξιά. Οἱ ἀφρικανοὶ κυνηγοὶ ἦταν ἡ πρωτοπορεία τοῦ σώματος τοῦ στρατηγοῦ Μποσκὲ καὶ τρεῖς ἀπὸ τοὺς οὐλαμούς. των χρησίμευαν γι' ἀνιχνευτικὸ σῶμα.

Ὡς τὸ μεσημέρι, ὁ στρατὸς εἶχε διανύσει δεκάξη χιλιόμετρα. Ἔξαφνα, ὁ ὑπολοχαγὸς Σωτερότ, ποὺ βρισκόταν στὸ κέντρο τῶν ἀνιχνευτῶν, ἔφθασε καλπάζοντας τὸν ταγματάρχη Καρδινιάκ, ποὺ εἶχε μείνει πίσω, μὲ τὸν τέταρτο οὐλαμό.

— Ταγματάρχα μου, τοῦ εἶπε, ὁλόκληρος ὁ ρωσσικὸς στρατὸς βρίσκεται ἀντίκρυ μας, σὲ ἀπόσταση ὀκτὼ χιλιομέτρων, σ' αὐτὴ τὴν κορυφογραμμή. Προχώρησα χωρὶς νὰ μ' ἀντιληφθοῦν, ὡς χίλια πεντακόσια μέτρα ἀπ' τὶς κατασκηνώσεις των. Τοὺς ἀναγνώρισα καὶ κατόρθωσα νὰ ξεφύγω μὲ τὴν γληγοράδα τῶν ἀλόγων μου. Γιατὶ μὲ πῆρε μυρωδιὰ μιὰ σότνια (1) ἀπὸ Κοζάκους καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθω. Βλέπετε ἀντίκρυ μας ἐκεῖνο τὸ χωριό; Ἕνας Τάταρος μοῦπε πὼς λέγεται Ἀλταμανάκ. Τὸ ποτάμι ποὺ τρέχει κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑψώματα, λέγεται Ἄλμας. Ὁ ἴδιος χωρικὸς μοῦ εἶπε πὼς σὲ πολλὰ σημεῖα εἶναι διαβατός. Ἀπ' τὸ μέρος τῆς θάλασσας, τὰ ὑψώματα γίνονται ἀπότομα κι' ἀπρόσιτα. Μόνο σ' ἕνα σημεῖο ὑπάρχει πέρασμα, ἀνάμεσα στὸ Ἀλταμανὰκ κι' ἕνα ἄλλο χωριό, δυὸ χιλιόμετρα ἀριστερά, ποὺ λέγεται Μπουρλιούκ.

— Εὐχαριστῶ, ὑπολοχαγέ, εἶπε ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ. Ἡ ὡραία αὐτὴ ἀναγνώριση σᾶς τιμᾷ. Θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία σας. Πηγαίνετε μόνος σας ν' ἀναφέρετε τὴν ἀναγνώρισή σας στὸν ἀρχιστράτηγο. Οἱ πληροφορίες σας εἶναι πολυτιμότατες, γιατὶ δὲν ἔχουμε ἀκόμη χάρτη αὐτοῦ τοῦ τόπου.

— Καὶ ξέρετε, ταγματάρχα μου, δὲν ἔλυωσε ρουθούνι. Αὐτὸ τὸ χρωστῶ στ' ἄλογά μου. Ἄ, ὅταν τἄλογα τρέχουν, ὅλα πᾶνε καλά!

Καὶ γεμάτος περηφάνεια, ξεκίνησε καλπάζοντας πρὸς τὸ κύριο σῶμα τοῦ στρατοῦ.

Βράδυασε. Τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα εἶχαν σταματήσει. Ἡ ἐπίθεση θὰ γινόταν τὴν ἑπομένη. Οἱ θέσεις τῶν Ρώσσων ἦταν πολὺ ἰσχυρές. Ὁ στρατὸς τοῦ πρίγκηπος Μενσικὼφ βρισκόταν ὁλόκληρος ἀπέναντί τους καὶ τὰ φῶτα του λαμπύριζαν, ἀπ' τὸ ποτάμι ὡς τὶς κορυφὲς τοῦ μεγάλου βουνοῦ ποὺ ὑψώνονταν δεξιά του.

Ἡ νύχτα, ψυχρὴ καὶ σκοτεινή, πέρασε χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἐπεισόδιο. Τὴν αὐγή, τὸ ἐγερτήριο σκόρπισε τοὺς χαρμόσυνους ἤχους του σ' ὅλα τὰ συμμαχικὰ συντάγματα ποὺ ἦταν στρατοπεδευμένα στὸν κάμπο, ἐνῷ ὁ πρωϊνὸς ἀέρας ἔφερνε ἀπ' τὰ ὑψώματα τοὺς θρησκευτικοὺς καὶ πολεμικοὺς ρυθμοὺς τοῦ ρωσσικοῦ ὕμνου, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ρῶσσοι παπάδες, μὲ τὸ σταυρὸ ἐπὶ κεφαλῆς, περνοῦσαν ἀνάμεσα στὶς τάξεις τῶν στρατιωτῶν τοῦ Τσάρου καὶ ράντιζαν μὲ ἁγιασμὸ τοὺς ἄνδρες.

(1) Ρωσσικά, ὁ οὐλαμός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Μιὰ ὀημαία

δὲν παίρνεται ἔτσι εὔκολα!

— Τὶς εἶ!

Ἦταν ὁ Πέτρος Μπερτινὸ ποὺ ἄφησε αὐτὴ τὴ φωνὴ μέσα στὴ νύχτα. Φρουροῦσε σκοπὸς ἑκατὸ μέτρα μπρὸς ἀπ' τὴν κατασκήνωση τῆς ἴλης του.

Καμμιὰ ἀπάντηση.

— Τὶς εἶ!

Αὐτὴ τὴ φορὰ δυὸ λαρυγγώδεις φωνὲς τοῦ ἀπήντησαν:

— Σκώτ! Σκώτ!.. Ἐγγλέζο!..

Καὶ δυὸ στρατιῶτες πρόβαλαν μέσ' ἀπ' τὸ σκοτάδι.

Ὁ ταγματάρχης Καρδινιὰκ ποὺ ἔκανε μιὰ νυκτερινὴ ἐπιθεώρηση, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Πέτρου καὶ πλησίασε. Ὅλη τὴ νύχτα εἶχε λαγοκοιμηθῆ, γιατὶ φοβόταν κανένα αἰφνιδιασμὸ ἀπὸ τοὺς Ρώσσους, ποὺ ἤξερε ὅτι πολὺ συχνὰ ἔκαναν τὶς ἐπιθέσεις των τὰ χαράμματα.

Ὁ Πέτρος δὲν εἶχε ἀκόμη συνειθίσει τὶς Ἀγγλικὲς στολὲς κι' ἔλαβε ἀμέσως στάση ἀμύνης.

— Μὴ προχωρεῖς, Ἐγγλέζο! Τὸ παρασύνθημα!

Οἱ δυὸ Ἄγγλοι σταμάτησαν σαστισμένοι. Ὁ ἕνας τους, παλληκάρι ψηλὸ ὡς ἕξη πόδια, φοροῦσε τὴ στολὴ τῶν ἐρυθρῶν λογχοφόρων τοῦ Κάρδιγκαν. Ὁ ἄλλος ἦταν πεζὸς ἀπ' τὸ περίφημο σῶμα τῶν Ἴγκλαντερ, μὲ τὶς γυμνὲς γάμπες, ποὺ τόσα γέλια εἶχαν κάμει μ' αὐτὸ οἱ ζουάβοι στὴν ἐκστρατεία τῆς Κριμαίας.

Μὲ μιὰ πολὺ ἐκφραστικὴ παντομίμα, ὅπου ἀνακάτωναν κάθε τόσο τὴ φράση «Γκάλλο καλό!» οἱ δυὸ ὑπήκοοι τῆς Βασίλισσας Βικτωρίας κατόρθωσαν νὰ φανερώσουν τὶ ζητοῦσαν:

Ἁπλούστατα, πεινοῦσαν!

Κι' ὅταν ἕνας Ἐγγλέζος πεινᾷ, τοῦ εἶν' ἀδιάφορο ἂν χαλᾷ ὅλος ὁ κόσμος!

— Ὁδήγησέ τους στὸν οὐλαμό σου, Πέτρο, εἶπε ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ, ποὺ ἤξερε μερικὰ Ἀγγλικά. Πὲς στὸ δεκανέα τῆς ὑπηρεσίας νὰ τοὺς δώσῃ νὰ φᾶνε. Ἐγὼ πάω στὸ Ἀγγλικὸ στρατόπεδο μιὰ στιγμή. Θὰ γυρίσω ἀμέσως.

Σὲ λίγα λεπτά, οἱ δυὸ γηστικοὶ φίλοι μας εἶχαν καθίσει κοντὰ σὲ καλὴ φωτιὰ καὶ παρακολουθοῦσαν μ' ἐξαιρετικὴ τρυφερότητα τὸ ἄδειασμα τῆς σούπας καὶ τὸ βράσιμο τοῦ καφέ.

Οἱ μάγειροι εἶχαν ξυπνήσει ἀπ' τὰ μεσάνυχτα κι' εἶχαν ἀρχίσει τὸ μαγείρεμμα τῆς σούπας, γιατὶ ὁ Καρδινιάκ, προβλέποντας ἡμέρα μὲ πολλὲς ταλαιπωρίες, εἶχε διατάξει νὰ ἑτοιμάσουν νωρὶς τὸ φαΐ καὶ νὰ μοιράσουν διπλὴ μερίδα κρέας: τὴν μιὰ θὰ τὴν ἔτρωγαν καὶ τὴν ἄλλη θὰ τὴν ἔπαιρναν κρύα

στὸ σάκκο τους, γιὰ τὶς ὧρες τῆς μάχης.

Ὁ Μπροκάρ, ὁ ἀρχιμάγειρος, μ' ἕνα ραβδὶ στὸ χέρι, ἀνακάτευε τὸ ζουμὶ καὶ τὰ λαχανικὰ μέσα στ' ἀχνιστὰ καζάνια, ἐνῷ ὁ βοηθός του ἄδειαζε εὐσυνείδητα τὸν καφέ.

Τἄλογα εἶχαν μείνει σελλωμένα ὅλη τὴ νύχτα, γιατὶ ἡ ἴλη βρισκόταν σὲ πολὺ προχωρημένο σημεῖο κι' οἱ ἄνδρες, μὲ τὴν «καραβάνα» στὸ χέρι, περίμεναν τὴ διανομή.

Κοίταζαν περίεργα τοὺς νιοφερμένους.

— Τὶ εὐχή, εἶπε ὁ Μπροκάρ, πρώτη φορὰ στὴ ζωή τους βλέπουν κρέας καὶ πατατόσουπα;

— Κοίτα κεῖ! Αὐτοὶ θὰ μᾶς φᾶνε τὸ φαΐ μὲ τὰ μάτια!

— Καὶ εἶδες δόντια μιὰ φορά; Σωστὴ σειρὰ ἀπὸ κόκκαλα τοῦ πιάνου! εἶπε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστείους στρατιῶτες τῆς ἴλης.

— Μπορεῖς νὰ τοὺς τὰ πριονίσῃς λιγάκι, Μπροκάρ, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲ θὰ μᾶς ἀφίσουν οὔτε κοκκαλάκι!

— Κι' ὅμως, εἶπε ὁ Πέτρος, χθὲς εἶδα ποὺ τοὺς μοίραζαν κάτι θεόρατες μερίδες κρέας. Οἱ μερίδες τους εἶναι τρεῖς φορὲς μεγαλύτερες ἀπ' τὶς δικές μας. Στοιχηματίζω ὅτι τοὺς δίνουν ἀπὸ ἕνα κιλὸ στὸν καθένα.

— Ἔχεις δίκιο, εἶπε ὁ Δελισύ, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔχουν κουζίνες.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἔτυχε κάποτε νὰνναι μαζεμένοι οἱ κάτοικοι τοῦ Μόλς[1] καὶ νὰ χάφτουν μύγες, κατὰ τὴ συνήθειά τους, ἀφοῦ εἶχαν τελειώσει τὴν ἐργασία τους.

Ἐάφνου παρατήρησαν ψηλὰ στὸν οὐρανό, μεσ' στὰ σύνεφα, ἕνα μικρὸ μαῦρο σημάδι πούρχότανε κατὰ πάνω τους κι' ὅλο μεγάλωνε.

Ἀμέσως οἱ χωριανοὶ βγάλανε τὶς πίπες τους ἀπὸ τὸ στόμα καὶ κοιτάζανε ὁ ἕνας τὸ πρόσωπο τἀλλονοῦ· ἀλλὰ κεῖ δὲν ἦταν τίποτα γραμμένο, καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισαν πάλι νὰ κοιτάζουν τὸ σημάδι, γιὰ νὰ δοκιμάσουν μήπως θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν τὶ εἶναι.

Ἔ, σιγὰ-σιγὰ θὰ τὸ καταλάβαιναν... Ἔρχόταν ὅλο καὶ πιὸ κοντά, κατ' ἐπάνω τους! Μεγάλωνε σιγὰ-σιγὰ ὡς ποὺ ἔλαβε σχῆμα ἀχλαδιοῦ μὲ τὸ κοτσάνι πρὸς τὰ κάτω κι' ἕνα μικρὸ ἐξόγκωμα στὴν ἄκρη τοῦ κοτσανιοῦ.

Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἀερόστατο ποὺ κατὰ τύχη ἐρχόταν αὐτοῦ· ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι τοῦ Μόλς οὔτε τὸ ἀερόστατο ἐφεῦραν οὔτε τὴν πυρίτιδα, τρόμαξαν στὰ γερὰ μ' αὐτὸ τὸ θέαμα καὶ μέσα τους ἄρχισε νὰ σχηματίζεται μιὰ ἀμυδρὴ ἰδέα γιὰ τὸ τὶ θὰ συνέβαινε: οἱ εἰρηνικὲς μέρες ἦταν μετρημένες. Αἰσθάνθηκαν λοιπὸν τὴν ἀνάγκη νὰ συνομιλήσουν, γιὰ νὰ ἐξετάσουν καλὰ τὸ πρᾶγμα καὶ συγχρόνως ν' ἀνακουφίσουν λιγάκι τὶς συγκινημένες τους ψυχές.

«Θὰ τὸ δῆτε, πουλὶ εἶναι ἀφοῦ πετάει!» εἶπε ἕνας, ποὺ ἤτανε πιὸ ἐξυπνος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ κοιτοῦσε ἐρωτηματικὰ τοὺς συμπατριῶτες του:—«Τράβα ἀπὸ δῶ, εἶπε ἄλλος, ἀκόμα πιὸ ἐξυπνος, ποῦναι πουλὶ ἀφοῦ δὲν ἔχει φτερά! Μὰ ἴσως νἄναι ψάρι.»

—Παράξενο ψάρι, νὰ μὴν κουνάει μιὰ στάλα τὴν οὐρά του!» ἐπενέβηκε κάποιος, ἀκόμα πιὸ ἐξυπνος—γιατὶ ἔτσι εἶν' οἱ κάτοικοι τοῦ Μόλς: ὁ ἕνας πιὸ ἐξυπνος ἀπὸ τὸν ἄλλο.—Ὄχι, δὲν εἶναι οὔτε πουλὶ οὔτε ψάρι, ἀλλὰ μπορεῖ νἄναι ὁ ἴδιος ὁ διάβολος.»

Μὰ κάποιος γέρος, ποὔταν πιὸ σοφὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους μαζύ, εἶπε: «—Στὸ διάβολο, ποῦναι ὁ διάβολος! δὲ βλέπω τὰ κέρατά του. Μὰ ξέρετε τί; Εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου, γιατὶ αὐτὸ ἔρχεται στὰ σύνεφα σὰν κλέφτης τὴ νύχτα, ὅπως εἶναι γραμμένο, κι' εἶναι κατάμαυρο, γιὰ νὰ μὴ τὸ βλέπῃ κανείς.»

Αὐτὴ τὴν ἐξήγηση τὴν παραδέχτηκαν σωστὴ καὶ φρόνιμη.

«Χριστὸς καὶ Παναγιά! Τὸ τέλος τοῦ κόσμου;» φώναξε ὁ πρῶτος χωριανὸς τρομαγμένος — ἦτανε κεῖνος ὁ ἐξυπνος.—«Τότε πρέπει νὰ πάω πηλάλα σπίτι μου, νὰ μπάσω τὶς ἀγελάδες μου στὸ σταῦλο, γιατὶ βόσκουνε ἔξω. Εἶναι καλὲς ἀγελάδες καὶ θἄταν κρίμα νὰ χανόντουσαν κι' αὐτές.»

Πέταξε τὰ ξυλοπάπουτσά του καὶ τὄδαλε στὰ πόδια, γιὰ νὰ βάλῃ τὶς ἀγελάδες του στὸ σταῦλο, ὥστε τοὐλάχιστο αὐτὲς νὰ γλύτωναν στὴ γενικὴ καταστροφή.

«Ἐγὼ ἔχω ἕνα κομμάτι χοιρινὸ κι' ἕνα βαρελάκι μπύρα!» διηγήθηκε βιαστικὰ ὁ ἄλλος χωριανός, ὁ πιὸ ἐξυπνος. «Τρέχω νὰ τὰ κατεβάσω, γιατὶ ἂν εἶναι νὰ χαθῇ ὁ κόσμος, πρέπει νὰ τὰ σώσω αὐτά, κι' ὅταν τἄχω μέσα μου, εἶμαι σίγουρος.»

Πετῶντας τὰ ξυλοπάπουτσα, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα.

Μὰ ὁ τρίτος—κεῖνος ποὔχε ἀκόμα περσότερο μυαλό,—ἔγυρε λίγο τὸ κεφάλι του, κοίταξε λίγο τὸν ἄλλον ποὔτρεχε, καὶ εἶπε γρήγορα: «Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρέξω νὰ τὸν βοηθήσω, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ φάῃ ὅλα καὶ θἄναι ἁμαρτία!»

Χάθηκε κι' αὐτὸς πατῶντας μὲ τὰ τσουράπια του, κι' ἔτσι ἔτρεξαν ὅλοι νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ πράγματά τους, ὡς ποὺ ἔμεινε μόνος ὁ γέρος, ὁ πιὸ σοφὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. «Ὁ καθένας φυλάει τὰ δικά του, ἡ ζωή μου εἶναι τὸ πολυτιμότερο πρᾶγμα γιὰ μένα. Τώρα θἀνέβω ἐγὼ στὸ καμπαναριὸ καὶ θὰ κρυφτῶ στὸ θόλο του, γιατὶ αὐτὸς εἶναι ἀδειανός, κι' ὅπου δὲν ὑπάρχει τίποτα, δὲ μπορεῖ καὶ νὰ χαθῇ τίποτα. Καὶ τότε ἂς χαθῇ ὁ κόσμος ὅσο θέλει, ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι. Ἀλλὰ τὰ ξυλοπάπουτσά μου θὰ τὰ πάρω μαζύ μου, εἴτε στραβὸ εἶναι εἴτε φρόνιμο, γιατὶ εἶναι καινούργια καὶ δὲ μὲ συμφέρει νὰ τὰ χάσω.»

Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον. Καὶ τώρα ἂς κοπιάσῃ νἄρθῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ποὺ ὅλοι εἶν' ἕτοιμοι.

Μὰ μόνο οἱ κάτοικοι τοῦ Μόλς μποροῦσαν νὰ φερθοῦν τόσο φρόνιμα καὶ οὔτε σὲ τέτοια περίσταση νὰ μὴν τὰ χάσουν περσότερο, παρὰ νὰ μπορέσουν νὰ σώσουν ὅ,τι σωζότανε.

Ποτὲ κανεὶς ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους δὲν σκέπτεται τόσο ἔξυπνα τὶς ἴδιες του μικροϋπόθεσες καὶ τὴν ἴδια του πολύτιμη ὕπαρξη κι' οὔτε ξέρει τόσο φρόνιμα νὰ τάσφαλίζει, ὅταν ἀπειλεῖται γενικὴ καταστροφή.

[Ἀπὸ τὸ Δανικό.] ΦΟΥΑΔ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ

1) Τὸ Μόλς εἶναι ἕνας τόπος τῆς Δανίας, ποὺ οἱ κάτοικοί του φημίζονται γιὰ τὴν κουταμάρα τους.—Σ. τ. Μ.

ΛΙΜΑΝΙ

Στὸ μῶλο ἐμπρὸς τὸν κόκκινο,
πλεούμενο δὲν κινιέται·
μιὰ λιτανεία φλόγες χλωμὲς
μέσ' στὰ νερὰ διαλυέται.
Στὶς φαγωμένες πέτρινες
τὶς κώχες ποὺ καπνίζουν,
οἱ πάχνες οἱ νυχτιάτικες
νωθρὲς κατακαθίζουν.

Φυσᾶ ἀλμαφρὸ τ' ἀγιάζι,
στὰ φῶτα, ἀπόγειο πιάνει.
Καμπάνα τρεμουλιάζει
ἀπάνω ἀπ' τὸ λιμάνι...

Τὸ ἴσιο κι' ἀζάρωτο νερό,
ποὺ σὰ γυαλὶ ξαπλώνει,
ἕνα λειψὸ κι' ἀπόκοσμο
φεγγάρι ξεσηκώνει.
Ἡ γέρικη ἡ ψαρόβαρκα
στὴ σκάλα ποὺ σαπίζει,
τρίβεται, παγαινόρχεται
καὶ σκουντουφλᾶ καὶ τρίζει.

Στῆς σκάλας τὰ σανίδια
σιμά, μέσ' στὸ νερό,
κάρβουνα, ροκανίδια,
φελλοί, κάνουν χορό.

Καράβι ταξειδιάρικο
καμαρωτὰ ξανοίγει
διπλά, τετράδιπλα πανιά,
καὶ σάλεψε νὰ φύγῃ.
Γι' ἄκου, κι' οἱ ναῦτες τραγουδοῦν
στ' ἄστρα, φαιδρά, ἀπὸ κάτου!
Ὥρα καλὴ στὴν πρύμη του
κι' ἀέρας στὰ πανιά του!

Κόψε στρωτὸ τ' αὐλάκι
καὶ σύρε στὸ καλό,
καράβι, καραβάκι
ποὺ πᾷς γιαλὸ-γιαλό.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΑΝ διάβασα τὸ γράμμα τοῦ ***Μικροῦ Ἀθηναίου***, ποὺ μοῦ τὸδωσε ἡ Διάπλασις ἂν ἤθελα νἀπαντήσω στὴν ἐρώτησή του, χτύπησα τὸ μέτωπο μου κι' εἶπα :—Μπρέ! νὰ ἕνα θέμα γιὰ παιδιὰ ποὺ τόσο καταγίνονται μὲ τὸν Ἀναγραμματισμό! Πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἔχω πῆ πῶς αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι, αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἄσκηση, αὐτὴ ἡ διασκέδαση, ἔχει τὴν ἱστορία της. Καὶ τί περίεργη, παράξενη ἱστορία! Ὁ φίλος μας, λέει, διάβασε κάπου πῶς τὸ Μεσαίωνα ἔκαναν μαγεῖες, ἔβγαζαν προφητεῖες, μὲ Ἀναγραμματισμούς. Μὰ μόνο τὸ Μεσαίωνα; Ὅπως σᾶς εἶπε τὴν ἄλλη φορὰ κι' ἡ Διάπλασις, καὶ τοὺς νεώτερους χρόνους, καὶ τοὺς ἀρχαίους ἀκόμα, ὁ Ἀναγραμματισμὸς ἔδινε κι' ἔπαιρνε.

Ἀναφέρεται μάλιστα κι' ὁ ἐφευρέτης του, ὁ Χαλκιδεὺς Λυκόφρων, τραγικὸς ποιητής, ποὺ ζοῦσε στὴν αὐλὴ τῆς Αἰγύπτου τὸ 300 π. Χ. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἄλλοι ὅμως λένε,—καὶ βέβαια αὐτοὶ ἔχουν δίκιο,—πῶς ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἀναγραμματισμοῦ εἶναι πολὺ παλιά: Τὸν βρῆκαν Ἑβραῖοι σοφοί, μάγοι καὶ ***καβαλλιστές***, τὸν καιρὸ τῆς αἰχμαλωσίας στὴ Βαβυλῶνα. Καὶ πραγματικῶς, τὸ τρίτο μέρος τῆς ἑβραϊκῆς ***Κάβαλλας*** ἢ δαιμονολογίας, ποὺ λέγεται ***θημύρα***, δηλαδὴ ἀλλαγή, δὲν εἶναι παρ' ἀναγραμματισμοὶ ὀνομάτων καὶ ρητῶν τῆς Γραφῆς, ποὺ ἔδιναν τάχα κάποια ἐξήγηση σὲ δυσνόητα, συμβολικὰ χωρία, ἢ ἔβγαζαν μιὰν ἄλλη ἔννοια, πιὸ φωτεινή, μιὰν ἄλλη διδασκαλία, ἀπὸ σκοτεινὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Προφητῶν.

Ἀρχαῖοι ἑλληνικοὶ Ἀναγραμματισμοὶ θἄγειναν πολλοί, μὰ ἀναφέρονται λίγοι ἀπὸ τὸν Εὐστάθιο τῆς Ἀντιοχείας: "***Ηρας ἴον*** ἀπὸ τὸ ***Ἀρσινόη*** (κάποιος δηλαδή, θέλοντας νὰ ἐπαινέσῃ κάποια Ἀρσινόη, ἔκαμε αὐτὴ τὴ φράση ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός της,) ***Χόλος*** ἀπὸ τὸ "***Οχλος*** ἢ ***Λόχος*** καὶ ***Ἀὴρ*** ἀπὸ τὸ "***Ηρα***. Οἱ ἴδιοι αὐτοὶ Ἀναγραμματισμοὶ γίνονται ἀκόμα ἀπὸ σημερινὰ Διαπλασόπουλα, στὶς Συλλογὲς τῶν Ἀσκήσεών τους, ἀλλὰ μπορεῖ κανεὶς τώρα νὰ κρίνῃ πόσο εἶναι... καινούργιοι! Ἐδῶ ἴσως μποροῦμε νἀναφέρουμε καὶ τὴν περίφημη ἐπιγραφὴ τοῦ βυζαντινοῦ λουτροῦ: ***νῖψον ἀνομήματα μὴ μόναν ὄψιν***, ποὺ διαβάζεται ἡ ἴδια κι' ἀνάποδα· ἑπομένως ἕνα εἶδος Ἀναγραμματισμοῦ εἶναι κι' αὐτή, καθὼς κι' ὅλοι οἱ τέτοιοι, ***καρκινικοὶ*** λεγόμενοι στίχοι, ποὺ τοὺς συνήθιζαν πολὺ ἐκεῖνον τὸν καιρό, μαζὶ μὲ τὶς Ἀκροστιχίδες καὶ τὰ διάφορα Σχήματα μὲ στίχους, σταυροὺς, κύπελλα, ἀψῖδες κτλ.

Ἂς ἔλθουμε τώρα στοὺς λατινικοὺς Ἀναγραμματισμούς, ποὺ εἶναι ὅλοι νεώτεροι, δηλαδὴ ὄχι τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ Ἱστορία ἀναφέρει τὴ λέξη ***sustineamus*** (***ἀντέχομεν***) ποὺ κάποιος τὴν ἐχώρισε σὲ τρεῖς: ***sus, tinea, mus*** (***σῦς, σής, μῦς***,) ὅπως χωρίζουμε καὶ μεῖς τὴν ***ἀναπαραδιὰ*** σὲ ***ἀνά, παρά, διὰ*** καὶ κάνουμε, ὄχι μόνο ἕναν Ἀναγραμματισμό,—γιατὶ κατ' οὐσία Ἀναγραμματισμὸς εἶναι καὶ τὸ χώρισμα μιᾶς λέξης σὲ ἄλλες δυὸ ἢ περισσότερες,—ἀλλὰ κι' ἕνα Λεξιγριφο... μὲ ὀρθογραφία, — γιατὶ στοὺς Λεξιγρίφους, καθὼς ξέρετε, (κι' αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὸν Ἀναγραμματισμό,) δὲν εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ὀρθογραφία, ***κλαίω, Πάτρα***=Κλεοπάτρα.) Τὸ μόνο ποὺ ἐπιτρέπεται στὸν Ἀναγραμματισμό, (ἂς τὸ ξέρουμε κι' αὐτὸ ἀφοῦ ἦρθε λόγος,) εἶναι πρῶτο, νὰ μὴ μεταχειρισθῇ κανεὶς ὅλα τὰ γράμματα μιᾶς λέξης ἢ μιᾶς φράσης γιὰ νὰ σχηματίσῃ μιὰν ἄλλη, παρὰ νἀφήσῃ ἔξω μερικά· καὶ δεύτερο, ἀντὶ ἑνὸς σύνθετου γράμματος, νὰ βάλῃ τὰ δυὸ ποὺ τὸ ἀποτελοῦν: ***κ*** καὶ ***σ*** ἀντὶ ***ξ***, ***π*** καὶ ***σ*** ἀντὶ ***ψ*** κτλ. Ἔτσι κι' ἡ λατινικὴ λέξει ***uxor (γυναῖκα, σύζυγος)*** ἀναγραμματίστηκε σὲ ***orcus (κόλασις)*** ἀπὸ κάποιο βέβαια ἐχθρὸ τοῦ γάμου, ποὺ ἀντὶ τοῦ ***x***, ἔβαλε τὰ σύνθετικά του ***c*** καὶ ***s***.

Ἀπὸ τὴ λέξη ὅμως ***malier (γυναῖκα)*** χωρὶς καμμιά... ποιητικὴ ἄδεια, κάποιος μισογύνης ἔβγαλε τὴ φράση ***i, lemur! (χάσου, δαίμονα!)*** ποὺ εἶναι περιττὸ νὰ θυμώσουν τὰ κορίτσια μας, ἀφοῦ ὁ Ἀναγραμματισμὸς αὐτός, ὁ λίγο κολακευτικὸς γιὰ τὸ φίλο τους, εἶναι τόσο παλιός... Ἐπίσης, γιὰ ἔπαινο, ἡ ***Roma***, ἡ αἰώνια πόλη, ἔγεινε ***amor (ἀγάπη)***. Ὁ μεγαλύτερος πάλι ἔπαινος, ἀπ' ὅσους ἄκουσε ποτὲ ὁ μεγάλος Βολταῖρος, ἦταν αὐτὸς ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός του κι' εἶχε πιὰ ὅλο τὸ κῦρος τοῦ ὡραίου, τοῦ μαγικοῦ Ἀναγραμματισμοῦ: ***Voltaire=o alte vir! (ὦ ὑψηλὲ ἄνερ!*** δηλ. ὦ μεγάλε ἄνθρωπε)!

Δὲν εἶναι περίεργο, ἀλήθεια, τὄνομα ἑνὸς μεγάλου ἀνθρώπου σὰν τὸ Βολταῖρο,—τὰν κορυφαῖο, τὸν πρύτανη αὐτὸν τῆς Γαλλικῆς Λογοτεχνίας τοῦ ΙΗ΄ Αἰώνα,—νὰ περιέχῃ ὅλα ἀκριβῶς τὰ γράμματα μιᾶς φράσης, ποὺ μαρτυρεῖ τὴν κυρία του αὐτὴ ἰδιότητα, τὸ μεγαλεῖο του; Κι' εἶχαν ἄδικο οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ποὺ πίστευαν περισσότερο ἀπὸ μᾶς στὰ ὑπερφυσικὰ καὶ στοὺς οἰωνούς, ἂν ἔδιναν, ὅπως θὰ ἰδοῦμε παρακάτω, τόση σημασία καὶ στὸν Ἀναγραμματισμό; Ἀλλὰ τέτοια, κι' ἀκόμα πιὸ περίεργα, ἔχει ἡ Ἱστορία του πολλά. Καὶ θὰ σᾶς ἀναφέρω ἐδῶ δυό, λατινικοὺς ἐπίσης, Ἀναγραμματισμούς, ποὺ εἶν' ἐκπληκτικοί: Ἀπὸ τὴν ὀνομασία τοῦ ταμπάκου ἢ τοῦ καπνοῦ ***herba nicotiana,*** (νικοτιανὴ βοτάνη,) βγῆκε ἡ φράση ***in bona caritate!*** ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ***ὑγείες!*** (μὲ τὶς ὑγείες σας, ὑγειαίνετε,) τὴν εὐχὴ δηλαδὴ ποὺ ἀκολουθοῦσε τότε τὰ φτερνίσματα ἐκείνων ποὺ ἔβαζαν στὴ μύτη τους ταμπάκο!

Ὁ Πιλάτος, καθὼς ξέρετε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ρώτησε τὸν Χριστό: «Καὶ τί ἐστὶν ἀλήθεια;» Ἡ λατινικὴ φράση εἶναι: ***Quid est veritas?*** Κι' ἀπ' αὐτή, ἀναγραμματιζόμενη, βγῆκε ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ: ***Est vir qui adest, (εἶναι ὁ ἐδῶ παρὼν ἄνερας.*** Δηλαδή, ἐγὼ ποὺ βλέπεις μπροστά σου, ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀλήθεια)!

Ὦς ἐδῶ σήμερα. Θὰ συμπληρώσω αὐτὴ τὴν Ἱστορία στὸ ἐρχόμενο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄. (Συνέχεια)

— Δὲ θέλαμε, κυρία, τῆς εἶπε, νἀγοράσουμε τίποτα χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε, γιατὶ ἐσεῖς μᾶς βγάλατε ἀπὸ τὴ φτώχεια.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐργασία σας, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Λάντη, καὶ τοῦ πατέρα σου καὶ τὴ δική σου.

Καὶ μὲ χαμόγελο ποὺ ἐφώτισε τὸ ὡραῖο της πρόσωπο, ἡ καλὴ κυρία ἐπρόσθεσε:

— Κι' ἐγώ, βλέπεις, δὲν ἐζημιώθηκα ποὺ σᾶς πῆρα στὴν ὑπηρεσία μου.

— Δὲν ξέρατε ὅμως ἀκόμα ἂν ἤμαστε καλοὶ ἢ κακοί, ὅταν μᾶς ἐγλυτώσατε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακοῦ Θάνου! Γι' αὐτό, μ' ὅλη μας τὴ χαρὰ ποὺ ἀποκτοῦμε κι' ἐμεῖς ἕνα χτηματάκι δικό μας, θὰ μείνουμε στὴν ὑπηρεσία σας ὅσον καιρὸ μᾶς θέλετε.

— Εἶσαι καλὸ κορίτσι, Ἀνθούλα! Μακάρι νἄχαν κι' ἄλλοι τὴν καρδιά σου καὶ τὴν κρίση σου.

Κι' ἡ κυρία Λάντη ἀναστέναξε. Ποιὸν ἄραγε συλλογιζόταν καθὼς μιλοῦσε ἔτσι; Ἡ Ἀνθούλα λίγο ἔλειψε νὰ πῇ: «Θὰ γίνῃ καλὸς κι' ***αὐτὸς*** σὰν κι' ἐσᾶς, κυρία, ἄμα μεγαλώσῃ!» Ἀλλὰ κρατήθηκε. Γιατὶ ἂν ἡ κυρία Λάντη εἶχε συλλογιστῇ πραγματικῶς τὸν Πάτροκλο, δὲν ἔκανε νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ Ἀνθούλα εἶχε μαντέψει τὴ σκέψη της.

Πῆγαν λοιπὸν στὸ χωριὸ κι' ὑπόγραψαν τὸ συμβόλαιο. Ὁ Φραντής, στὸ γυρισμό, σοῦ εἶχ' ἕνα καμάρι! Ἀγαθὸς ὅμως ἄνθρωπος, δὲν περηφανεύτηκε ποὺ ἔγεινε νοικοκύρης.

Ἡ Ἀνθούλα ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σπιτάκι καὶ τἀμπελοχώραφα τῆς Μάρθας, ποὺ τώρα ἦταν δικά τους. Μὰ κι' ἡ κυρία Λάντη θέλησε νὰ ἰδῇ τὸ χτηματάκι τοῦ δασοφύλακά της. Ἐπρόσταξε λοιπὸν νὰ ἑτοιμάσουν τἀμάξι της κι' εἶπε στὸν Φραντὴ καὶ στὴν Ἀνθούλα νἀνεβοῦν μαζί τη..

— Θὰ περάσω ἀπὸ τὴ βίλλα, εἶπε ἡ καταδεχτικὴ ἀρχόντισσα· οἱ Δεμαραῖοι εἶναι φίλοι σας καὶ πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, καθὼς μοῦ λένε.

Φανταστῆτε τώρα τὴν ἔκπληξη τοῦ Δεμάρα, τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν, ὅταν εἶδαν τὰ δυὸ περήφανα, καστανὰ ἄλογα νὰ μπαίνουν στὴν αὐλή τους κι' ἐγνώρισαν μέσ' στἀμάξι τὴν κυρία Λάντη, ποὺ ἦταν τόσο ὄμορφη καὶ τόσο ὡραῖα ντυμένη. Τἄχασαν καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν.

— Ἡ κυρία ἤθελε νὰ σᾶς ἰδῇ, κυρα-Δεμάραινα, εἶπε ἡ Ἀνθούλα.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Λάντη· γιατὶ ξέρω πόση καλοσύνη δείξατε σ' αὐτὴ τὴ μικρή, ποὺ τόσο κι' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ.

Ἡ Δεμάραινα συνῆλθε λίγο κι' ὁδήγησε στὴ βίλλα τὴν κυρία Λάντη, ποὺ ἔμεινε καταγοητευμένη ἀπὸ τὴν πάστρα καὶ τὴν τάξη. Γιατὶ ὅλα ἔλαμπαν κι' ἄστραφταν ἐκεῖ-μέσα: τὰ ντουλάπια, οἱ κλειδαριές, τὰ πόμολα, τὰ ἔπιπλα, τὰ σκεύη.

— Ἔχετε, βλέπω, κι' ὡραῖα πιατικά, κυρὰ-Δεμάραινα. Αὐτό, παραδείγματος χάρη, ἔχει ἀξία.

Καὶ παίρνοντας στὸ χέρι της ἕνα παλιὸ φαγεντιανὸ πιάτο, ἡ κυρία Λάντη τὸ κοίταζε μὲ προσοχή.

— Δὲν τολμῶ νὰ παρακαλέσω τὴν κυρία νὰ τὸ πάρῃ, εἶπε ὁ Δεμάρας, ἕνα τόσο μικρὸ πράμμα!...

— Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχτῶ, γιατὶ αὐτὸ τὸ πιάτο ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ φράγκα.

— Γιὰ μᾶς δὲν ἀξίζει ἄλλο, παρὰ μόνο ποὺ συνηθίσαμε νὰ τὸ βλέπουμε ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ράφι. Δὲν εἴχαμε βέβαια σκοπὸ νὰ τὸ πουλήσουμε· σὲ σᾶς ὅμως τὸ προσφέρουμε εὐχαρίστως. Στὸ ἀρχοντικό σας θὰ εἶναι καλύτερα παρὰ ἐδῶ.

— Ὄχι... δὲ δέχομαι τόσο μεγάλο δῶρο....

— Ἐμεῖς ὡς τόσο, κυρία, σᾶς τὸ δίνουμε μ' ὅλη μας τὴν καρδιά. Καταδεχτῆτε το!

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε ἡ Δεμάραινα. Καὶ μὲ τόση εἰλικρίνεια καὶ φιλοφροσύνη, ποὺ ἡ κυρία Λάντη δὲν μπόρεσε πιὰ νἀρνηθῇ. Μὲ τὸ ἕνα χέρι πῆρε τὸ πιάτο, κι' ἔτεινε τὸ ἄλλο στὴν καλὴ γυναῖκα ποὺ τῆς τὸ πρόσφερε.

«Δὲν τολμῶ νὰ παρακαλέσω τὴν κυρία νὰ τὸ πάρῃ...»
(Σελ. 229, στ. α΄.)

— Σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ, εἶπε. Δὲν ξέρετε πόσο μάρεσε αὐτὸ τὸ πιάτο. Ἐλᾶτε καμμιὰ μέρα νὰ μὲ ἰδῆτε στὸ σπίτι.

Ἡ εὐγένεια τῆς κυρίας Λάντη τράβηξε ἀμέσως ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ τὴν ἔκαμε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Ἀπὸ κεῖ πῆγαν στὸ καινούργιο σπίτι τοῦ Φραντῆ, ποὺ εἶχε τρία εὐρύχωρα δωμάτια, στάβλο, κῆπο μὲ διάφορα δέντρα κι' ἀρκετὰ μεγάλο λειβάδι.

Ὁ Φραντὴς ἀργοποροῦσε γιὰ νὰ κοιτάζῃ τὰ δέντρα ἕνα-ἕνα ἢ νὰ παίρνῃ στὴ χούφτα του χῶμα καὶ νὰ βλέπῃ ἂν εἶχε πολὺ ἄμμο... Πόσο χαιρόταν περπατῶντας στὴ γῆ ἐκείνη ποὺ ἦταν τώρα δική του!

Ἀνέβηκαν πάλι στἀμάξι καὶ γύρισαν στὸ ἀρχοντικό.

Τὴν ἄλλη Κυριακή, ὁ Δεμάρας κι' ἡ γυναίκα του πῆγαν νὰ εὐχαριστήσουν τὴν κυρία Λάντη γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ. Μὲ μεγάλη φιλοφροσύνη τοὺς ὑποδέχτηκε ἡ ἀρχόντισσα καὶ τοὺς ἔδειξε ὅλο ἐκεῖνο τὸ παλάτι. Οἱ Δεμαραῖοι, ἀξιόπρεποι καὶ στοχαστικοὶ ἄνθρωποι, δὲν τἄχασαν μέσα στὴ μεγαλοπρέπεια ἐκείνη καὶ τὴν ἀρχοντιά. Μὲ πολλή τους χαρὰ εἶδαν καὶ τὸ παλιὸ πιάτο ποὺ εἶχαν χαρίσει στὴν κυρία, σὲ μιὰ καλὴ θέση, ἀνάμεσα σ' ἄλλα τέτοια, μὲ διάφορα σχέδια καὶ χρώματα, ποὺ ἡ κυρία Λάντη τὰ μάζευε μἀγάπη.

Τὸ ἐπίλοιπο τῆς ἡμέρας, οἱ ἐπισκέπτες τὸ πέρασαν στὸ σπιτάκι τοῦ Φραντῆ καὶ τὸ βράδυ γύρισαν κατευχαριστημένοι στὴ βίλλα.

* * *

Τὸν χειμῶνα, ἡ κυρία Λάντη ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι. Κι' ἄφησε μερικὰ βιβλία τῆς Ἀνθούλας, νὰ διαβάζῃ ὅταν ἦταν κακοκαιριὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βγαίνῃ ἔξω, ἢ κι' ἄλλοτε ὅταν εἶχε καιρό. Ἡ μικρὴ ποὺ ἀγαποῦσε πάντα τὰ ὠφέλιμα, διάβαζε κατὰ προτίμηση τὰ βιβλία ἐκεῖνα ποὺ μποροῦσαν νὰ τὴν κάμουν καλὴ νοικοκυρά. Ὡστόσο ἔβρισκε καιρὸ νὰ ράβῃ καὶ νὰ πλέκῃ.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἀπόκτησε κι' αὐτὴ κάποιαν ἄνεση κι' εὐζωΐα, ἡ Ἀνθούλα ἐφρόντιζε καὶ γιὰ τοὺς φτωχούς. Μὲ τὴν ἄδεια τοῦ πατέρα της, οἰκονομοῦσε δυὸ-τρία φράγκα τὸ μῆνα, ἀγόραζε μαλλὶ κι' ἔπλεκε κάλτσες ἢ σαλάκια γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν φτωχῶν γειτόνων, ποὺ ἦταν μισόγυμνα. Τὰ λυπόταν πολὺ ὅταν τἄβλεπε νὰ τρέχουν στοὺς δρόμους ξιπόλυτα, ξεσκούφωτα ἢ μὲ σχισμένα ροῦχα. Κι' ἐργαζόταν γι' αὐτὰ μ' ὅλη της τὴν καρδιά, κάποτε καὶ τὴ νύχτα, γιὰ νὰ μὴν παραμελῇ τὶς ἐργασίες τῆς ἡμέρας.

Ἡ ἀγαθοεργία τὴν εὐχαριστοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα καὶ γέμιζε τὴν ψυχή της χαρά.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν μὲ τί προθυμία κίνησε μιὰ μέρα, γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπιτάκι τοῦ γειτονά της τοῦ Καρᾶ. Ἦταν πολὺ φτωχὴ ἡ οἰκογένεια ἐκείνη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 69.

Κάποιο πρωΐ, ἕνα φτωχὸ παιδάκι, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα κομμάτι μαῦρο ψωμί, περνοῦσε μπρός ἀπ' τὴν ἀγορά. Ἡ ἀγορὰ μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὰ διάφορα φροῦτα. Μὲ τί λαχτάρα πού τἄβλεπε τὸ κακόμοιρο! Τί καλὰ πού θἄταν νὰ εἶχε δύο τρία μῆλα γιὰ προσφάγι! Κοίταξε καλὰ τὶς τσέπες του καὶ ὦ χαρά! βρίσκει μιὰ δεκάρα.

— Μιὰ δεκάρα μῆλα, σᾶς παρακαλῶ, φωνάζει στὸν μανάβη. Ἐκεῖνος κοίταξε τὸ παιδί, πού ἔτρωγε ξερὸ ψωμί, τὸ λυπήθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τέσσερα μῆλα.

Ἑτοιμαζόταν νὰ δαγκάσῃ τὸ πρῶτο, ὅταν γυρίζοντας βλέπει μιὰ φτωχούλα νὰ τὸν κοιτάζῃ μὲ τὰ μεγάλα της μάτια, γεμάτα ἀπὸ μιὰ σιωπηλὴ λαιμαργία. Ὁ μικρὸς τὴ λυπήθηκε καὶ τὴν πλησίασε νὰ τῆς δώσῃ ἕνα μῆλο. Τὸ κοριτσάκι ἄνοιξε τὸ χεράκι του νὰ πάρῃ τὸ μῆλο, μὰ μέσα στὸ χέρι αὐτὸ ὁ μικρὸς εἶδε νὰ λάμπουν δυὸ τρεῖς δεκάρες.

— Ἄ, κατεργάρα, ἔχεις δεκάρες, καὶ δὲν παίρνεις μῆλα, μόνο γυρεύεις ἐμένα;

Τὰ μάτια τῆς μικρούλας βούρκωσαν.

— Οἱ δεκάρες αὐτὲς εἶναι γιὰ τὴ μητεροῦλα μου πού εἶναι ἄρρωστη. Ὁ πατέρας μου πέθανε τὸν περασμένο χειμῶνα κι' ἡ φτώχεια βασιλεύει στὸ σπίτι μας. Θὰ ἤμουν κακὴ ἂν ξοδεύα τὶς δεκάρες αὐτὲς γιὰ φροῦτα ἐνῶ ἡ μητεροῦλα μου δυστυχεῖ.

Ἀδίσταχτα ὁ μικρὸς ρίχνει μέσα στὴν ποδιά της τὰ τέσσερα μῆλα του: — Νά, πάρε, τῆς λέγει.

Καὶ γίνεται ἄφαντος.

Μάγισσα

Η ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 108

Μιὰ φορὰ ἦταν μιὰ πεθερὰ μὲ τὴν νύφη της. Ἡ νύφη ἦταν πολὺ ψυχικιάρα κι' ὅ,τι εἶχαν στοῦ ἀνδρός της τὸ σπίτι ἔπιανε καὶ τὸ μοίραζε. Ἐκεῖ λοιπὸν ἦταν ἀσκέρι καὶ κάθε φορὰ πού ζυμώνανε, πλάθανε δεκαοχτὼ ψωμιά· ἡ νύφη ὅμως ἔπαιρνε πάντα τὸ ἕνα καὶ τὸ ἔδινε τοῦ πατέρα της πού ἦταν φτωχός.

Ἐρχόταν ἡ πεθερά, μέτραγε τὰ ψωμιὰ τἄβρισκε λιγότερα.

— Νύφη μου, δεκοχτὼ ψωμιὰ δὲν ἔχουμε ζυμωμένα;

—Ὄχι, μάννα, τῆς ἔλεγε ἐκείνη· δεκαεφτὰ ἔχουμε.

— Καλέ, δεκαοχτώ. Τὰ μέτρησα.

—Ὄχι, δεκαεφτό.

Κάθε φορὰ πού ζυμώνανε, ὁ ἴδιος καυγὰς γινότανε. Μιὰ φορὰ λοιπὸν ἐθύμωσε πολὺ ἡ πεθερά.

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ἔχουμε δεκαοχτὼ καρβέλια ζυμωμένα! λέει τῆς Νύφης.

—Ὄχι, δεκαεφτά!

— Μπᾶ, Θεέ μου, λέει στὸ τέλος ἡ πεθερά, δὲν μὲ κάνεις πουλὶ νὰ γυρίζω ἕνα γύρω καὶ νὰ φωνάζω τὸ δίκιο μου!

Κι' ἀμέσως ἔγεινε πουλί, ἡ Δεκοχτούρα, καὶ γυρίζει παντοῦ καὶ φωνάζει «δεκοχτώ, δεκοχτώ».

(Λαϊκό.) *Νέαρα*

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 94

Ἀγαπητή μου,

Προχθὲς πῆγα μὲ τ' ἀδέλφια μου στὸ Ζωολογικό. Ἦταν πολὺ πολὺ ὡραῖο. Καθὼς μπῆκα, εἶδα μιὰ μεγάλη... Σαραντοποδοῦσα νὰ τριγυρίζῃ. Ἄξαφνα πήδηξε ἕνα Ἀγριοκάτσικο καὶ μὲ ἔκανε νὰ ὀπισθοχωρήσω· μὰ τότε στὰ μάτια μου ξεσυλίχθηκε ἕνα ὡραῖο θέαμα: ἕνα Ἀραπάκι τάζε μιὰ μεγάλη Ἀλογόμυγα σὲ μιὰ Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας.

Πάνω σ' ἕνα σπιτάκι, ἕνας Ἀετιδεὺς χτυποῦσε τὰ φτερά του πῆγα κοντά του μὰ πέταξε. Ἀποκάτω ἦταν ἕνα κλουβὶ ἀπὸ Κιρκινέζους, παρακάτω βρῆκα ἕνα Ἄσπρο Ποντικάκι, ἐπίσης καὶ μιὰν Ἄλκη· ἦταν καὶ τὰ δύο πολὺ ὤμορφα καὶ μοῦ ἀφῆκαν ἐντύπωση· μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξιστορήσω τὴν λύπη πού μοῦ προξένησε ἕνας Πληγωμένος Ἀέας! τὰ μάτια του ἦταν γεμάτα πόνο. Τώρα ποὺ τὸν συλλογίστηκα, σταμάτησε τὸ μυαλό μου ἀπὸ τὴ λύπη καὶ γιαυτὸ σταματῶ καὶ σὲ ἀσπάζομαι.

Ἠλιοτρόπιον

Υ. Γ. Ἐσεῖς στὴν πόλη σας ἔχετε Ζωολογικὸ Κῆπο;

ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΕΝΟΣ ΛΥΚΟΥ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 91.

Ἕνας λύκος, ὅταν ἔφτασε στὰ τελευταία του θέλησε νὰ φύξῃ μιὰ ματιὰ καὶ στὰ περασμένα.

«Βέβαια» εἶπε, «εἶμαι ἕνας ἁμαρτωλός, ἀλλ' εὐτυχῶς ὄχι ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους. Ἔχω κάνει καὶ κακουργήματα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ καλά. Θυμᾶμαι μιὰ φορὰ πού ἕνα ἄσπρο καὶ παχὺ πρόβατο, χαμένο ἀπ' τὴ στάνη του, εἶχε ῥιζεῖ τόσο κοντὰ πὸ εὔκολα μποροῦσα νὰ τὸ χάψω· κι' ὅμως δὲν τἄκανα, ἂν καὶ σκύλος δὲν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ γιὰ νὰ τὸν φοβηθῶ».

«Τὸ θυμοῦμαι κι' ἐγώ» εἶπε ἡ ἀλεποῦ πού ἔτυχε νἄναι μπροστά, «ἦταν τότε πού σοῦχε σταθεῖ στὸ λαιμὸ ἕνα κόκκαλο ἀπὸ ἀρνὶ καὶ πού τρόμαξε ὕστερα νὰ στὸ βγάλῃ ὁ καλὸς γερανὸς μὲ τὴ μύτη του».

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) *Σὰν Ζαΐν*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σὲ μιὰ συναναστροφὴ ρωτοῦν τὸν Νικολάκη ἂν ξέρῃ πιάνο.

— Ξέρω, ἀπαντᾶ· μὰ τώρα δὲν παίζω, γιατὶ μοῦ πονεῖ τὸ πόδι μου. *Δαμπρὸς Ἥλιος*

ΠΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΗ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΘΩΝ

[Ἴδε φυλλ. 25ον τοῦ 1922.]

1.—Εἰς τὴν Α' σελίδα, στήλη ά, στίχ. 5, ἀντὶ «ὕψος», θέλει *ὄφος*.

2.—Στίχ. 12, ἀντὶ «πρόθεση», θέλει *πρόταση*.

3.—Στίχ. 22, ἀντὶ «σημαία», θέλει *σημασία*.

4.—Στήλη β', στίχ. 11, ἀντὶ «ἀμέλησε», θέλει *θέλησε*.

5.—Στήλη γ', στίχ. 18, ἀντὶ «ἐβάσταζε», θέλει *ἐβάδιζε*.

6—Εἰς τὴν Β' σελίδα, στήλη ά, στίχ. 28, ἀντὶ «λεύτερο», θέλει *δεύτερο*.

7.—Στίχ. 36, ἀντὶ «ἐπιθέση» θέλει *ὑποθέση*.

8.—Στίχ. 46, ἀντὶ «ἀφίλητος», θέλει *ἀμίλητος*.

9.—Στίχ. 53, ἀντὶ «νυχιά» θέλει *νυγιά*.

10.—Στίχ. 66, ἀντὶ «καταφέρουν», θέλει *μεταφέρουν*.

11.—Στήλη β', στίχ. 8, ἀντὶ «ἐλαστικό», θέλει *ἐλάχιστο*.

12.—Στίχ. 13, ἀντὶ «χώρα», θέλει *ὥρα*.

13.—Στίχ. 15, ἀντὶ «μέση», θέλει *θέση*.

14.—Στίχ. 34, ἀντὶ «προσταγή», θέλει *προτομή*.

15.—Στήλη γ', στίχ. 23, ἀντὶ «φέρῃ», θέλει *ξέρῃ*.

16.—Στίχ. 42, ἀντὶ «κουρδισμένος», θέλει *κουρασμένος*.—Καὶ 17.—Στίχ. 51, ἀντὶ «κυρτό», θέλει *συρτό*.

Αὐτὰ μόνο εἶναι τὰ θελληματικὰ τυπογραφικὰ λάθη, πού ἔγεναν στὴν Α' καὶ στὴ Β' σελίδα τοῦ φύλλου ἐκείνου γιὰ τὸν Διαγωνισμό· δεκαεπτὰ σωστά. Ὅσοι βρῆκαν περισσότερα—18, 20, 25, κάποιος καὶ 30!—ἔπεσαν ἔξω, εἴτε γιατὶ ἔλβαν ὑπ' ὄψει αὐθέλητες τυπογραφικὲς ἄβλεψίες, (ἕνα *ἄριο* π.χ: ἀντὶ *αὔριο*) πού εἶπα νὰ μὴ τὶς κοιτάξετε αὐτές εἴτε γιατὶ παρεξήγησαν σὲ μερικὰ μέρη τὸ κείμενο καὶ πῆραν γιὰ λανθασμένες λέξεις πού ἦταν σωστές.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς πού κατάφεραν ἔτσι νἀνακαλύψουν τόσο λάθη, εἶχαν καὶ τὰ 17 ἐκεῖνα, τὰ σωστά, ἐθεωρήθηκαν πρῶτοι. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο ὅτι ἀπ' αὐτοὺς ἐπροτιμήθηκαν ἐκεῖνοι πού εἶχαν *μόνο* αὐτὰ τὰ 17. Ἐπειδὴ ὅμως κι' αὐτοὶ ἦταν πολλοί, *ἐκληρώθηκαν* ἕξη γιὰ τὰ βραβεῖα κι' οἱ ἄλλοι, μαζὶ μὲ τοὺς πρώτους, πέρασαν στὸν Α' Ἔπαινο.

Β' Ἔπαινο πῆραν ὅσοι βρῆκαν 15—16 λάθη, Γ' Ἔπαινο ὅσοι βρῆκαν 12—14, κι' οἱ λοιποὶ ἀπὸ 11 καὶ κάτω, πέρασαν στὴν Εὔφημο Μνεία.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Καρυοφύλλι τοῦ 21* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Εὐράτας* [20Ε].—*Νέδων* [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιλέρημος* [20Ε]—*Κυματώδης Εὔριπος* [20Ε]—*Στέφανος τῆς Δόξης* [20Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [20Ε] εἰς ἕκαστον:)* Ἤσυχος Ταραξίας, Δακρυκότιστος Ζωή, Ὄνειρο τῆς Κύπρου, Πανταγνώστης, Ἀνουκτόκαρδος, Ἱανός, Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις, Ἄμλετ, Κλέφτικο Βόλι, Σκόρπια Φύλλα, Ἀγοροκόριτσο, Ἄρης, Ἐθνικὴ Ἄμυνα, Ἥρως τοῦ Σοῦλίου, Ἶρις, Τιάρκος, Δανάη, Ἔγγονος τοῦ Κανάρη, Δὸν Σατανᾶς, Μαγεμένη Ρεμματιά, Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Φιλελεύθερος Κύπριος, Πουλὶ τῆς Καταιγίδος, Μέμφις, Ἰωνικὸς Οὐρανός, Χρυσαυγή, Κεραυνοβόλον Βλέμμα, Διαβολάκα τῆς Ἠλιουπόλεως, Φτωχαστικὸς Καβαλλάρης, Μεγάλη Ἑλλάς, Χλόη.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕκαστον:)* Νεφέλη τοῦ Πόντου, Ἀηδονοκλάδιτος, Ὄφμιμος Κρίνος, Ἱέρεια τοῦ Πόνου, Νοσῆ Δάφνη, Περσεύς, Λεονταρδο Κυπριόπουλο, Κύκρισις Γυμνασιόπαις, Ἀρουραῖος, Ρηφοκινδυνος, Ἄσκρο Σωνεφάκι, Ἀφρισμένο Κῦμα, Φλόγα, Ἄτλας, Φὼν-Κρᾶκ, Κεραυνός, Καμέλια, Τσελὴ Μοῦσα, Βασιλεὺς Ἀθάμας, Σολεζνέφ, Πικροδάφνη, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Θέμις Μάσκας, Καραμελίτσα, Ἰω. Καψαμπέλης, Πασαγγέλος, Ἀφελὴς Κυπριοπούλα, Τριανταφυλλένια, Ἄλκης, Ἔννυ Πόρτερ, Σωτ. Α. Κουντούρης, Προαιώνιος Πόθος, Δόξα Ματωμένη, Ἀνθισμένη Ἄνοιξις, Τσουνάνδα, Δροσούλα τῆς Ἀθήνας, Ἀνώνυμος, Ζέφυρος, Καρυάντις, Ἄσπρος Γάτος, Πατρὶς τοῦ Διογένους, Κολίβριον, Λίστ, Θαλῆς, Ἐλπίδα Φωτερή, Θαλασσοπούλι, Αἰμυλία Χάβ, Γ. Ν. Σαρτζετάκης, Διαβολάκι, Ἀσσαράτ, Νῆσος Βολταίρος, Αὔρα, Κλειὼ Ν. Ἀθανασιά, Μάγισσα, Ι. Σ. Τουρτούρης, Μεσημβρινὸς Ἀστήρ, Περιστερὴ Αὔρα, Ζωγράφος, Νεύτων, Ταλκάβ, Εὐανθία Φουντουλάκη, Ρένος, Ματωμένο Δαφνόκλαδο, Ἀνθισμένη Μυγδαλιά, Μέλης, Ἀκιλλας, Σανσαλβόρ, Ἰσμήνη, Ἑσπερη Νύχτα, Ἀπέραντη Γαλήνη, Μικρὸς Κισσός.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον:)* Γλυκεια Μελαγχολία, Τσούχτρα, Ἀριστοφάνης, Βοσκοπούλα τοῦ Αἴνου, Πόση Σ. Μωραΐτου, Χρυσοκαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Νάρκισσος, Αἰθερία, Παῦλος Μελής, Φαιδρὸς Παπαλέξαρος, Πανταχοῦ Παρών, Ἀν. Π. Χριστοφιλόπουλος, Φροῦ-Φροῦ, Παιδὶ τοῦ Μελλοντος, Σείριος, Πολύβιος, Ἑλλην. Αἰσθημα, Σκόρος, Κυπριώτικο Λουλούδι, Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, Φαφέρτα, Χάχας, Ἀλατσατιανὴ Καμέλια, Π. Κ. Παχνάκης, ἡ Φιλομαθής, Μυροβόλος Χαραυγή, Φρέδος, Φιλελ. Κερκυραῖος, Μελαχροινὴ Μόνσμέ, Δαφνοστ. Στρατηλάτης, Χρῆστος Μαλάκης, Δημ. Σ. Δουφεξόπουλος, Ζήσης Βρανός, Ἄρμα Ἠλίου, Σκορ. Διαλεισμάς, Ἄτταλος, Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, Ἀροκάρια, Ἄρχων τοῦ Πυρός, Λόρδος Βύρων, Καλαμ. Λουλούδι, Ἥπειρος, Ἀνθισμ. Πασχαλιά, Ἀνάγν. Β. Στασινόπουλος, Μικρὰ Γόησσα, Ι. Ν. Κρητικός, Ἠπειρωτικὸς Ἀγών, Π. Μαρτινανός, Φρόνυλα, Περ. Δαμιανός, Ψυχὴ τοῦ Παλαιολόγου, Γάϊος Ἄνθης, Ἀναρχία, Προμηθεύς, Χρυσαλλίς, Λάτρης τῆς Φύσεως, Τραντάφυλλο τ' Ἀτρίδη, Α. Σ. Ρακόπουλος, Λαρισσαῖκό Ἀγκιθάκι, Καϊρινὸς Ἀστήρ, Ἀοχημόπαιδο, Θέκλα, Θρωμβεύουσα Ὑπερηφάνεια, Ἀνεμιστής, Βεατρίκη, Πληγωμένος Δέων, Μίζ. Ν. Παπουλάκος, Πελαργός, Χαλικουτοπούλα, Κερανυοβ. Ἱππότης, Ἀετόπουλο, Γάϊος Γράκχος, Βελουδένιο Ροδοπέταλο, Γιάννης Ρομάντζας, Σουφραζέττα, Πτερωτὸς Ἱππότης, Δέα, Γ. Α. Κανάρης, Φαληρικὴ Αὔρα, Μελησογενής, Γριφοφτιάστης, Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ, Δοξάρα, Κρητικόπουλο.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ *(ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἕκαστον:)* Κόρη τοῦ Ταϋγέτου, Ἀνδρεῖος Φαντάρος, Κισσός, Χαμίνι, Δεσποινίς Φὸξ-Τρότ, Ἐλευθερία, Δημ. Σαΐτας, Πυροβολιάκι, Πανελλήνιον Ὄνειρον, Βασιλεὺς τῶν Ὀνείρων, Χρυσαετός, Ἀγκυρα, Ἀφρισμ. Πέλαγος, Ἀλογόμυγα, Ἀγὸς-Ἀξιώτης, Κιοσῆ, Ἀχιλ. Κωνσταντινίδης, Φθινοπωρ. Ἠλιοβασίλεμα, Δ. Γκιόκας, Ἀκαλανθίς, Ἄρατος, Ἐρίγδουπος Ζεύς, Εὔστ. Γ. Ζερμπίνης, Δημ. Νικολάου, Γενναῖος Πολεμιστής, Νυχτοπούλι, Μικρασία, Ναπολέων Βονανάρτης, Δοξασμ. Τσολιάς, Ἔμμ. Καλογεράκης, Μαύρη Ἀράχνη, Θεόδ. Παπαγεωργίου Πόργος Λεάνδρου, Γριφύλλι, Σολωμός, Πάρις Ἰωαννίδης, Β. Καλράκης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΗΘΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 9 Ἰουνίου 1924

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΜΑΣ

Ἀναδείχτηκε κι' ἕνας Ἕλληνας, Ὀλυμπιονίκης στοὺς Διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες ποὺ γίνονται φέτος στὸ Παρίσι: εἶναι ὁ καλλιτέχνης κ. Κ. Δημητριάδης ποὺ πῆρε τὸ Πρῶτο Βραβεῖο τῆς Γλυπτικῆς μ' ἕνα θαυμάσιο, καθώς λένε, χάλκινο Δισκοβόλο. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βραβεύεται, συναγωνιζόμενος μὲ ξένους, ὁ κ. Δημητριάδης. Ἀλλὰ ἡ τελευταία του νίκη εἶναι βέβαια ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες καὶ γι' αὐτὴ κάθε Ἕλληνας αἰσθάνεται χαρὰ καὶ περηφάνεια. Στοὺς σωματικοὺς ἀγῶνες, ἡ Ἑλλάδα δυστυχῶς καθυστέρησε. Ἀποζημιώνεται ὅμως μὲ τὴ λαμπρὴ νίκη ἑνὸς Ἕλληνα σὲ ἀγῶνα πνευματικό, καὶ μάλιστα σὲ ἀγῶνα Γλυπτικῆς, τῆς ὡραίας αὐτῆς καὶ καθαυτὸ Ἑλληνικῆς Τέχνης, ποὺ τὴν ἐδόξασε ἄλλοτε μὲ ἀριστουργήματα τοῦ Φειδία, τοῦ Σκόπα, τοῦ Πραξιτέλη καὶ τόσων ἄλλων μεγάλων καλλιτεχνῶν. Αὐτὴ ἡ δόξα συνεχίζεται. Ἡ Ἑλλάδα ἔχει πάλι ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους γλύπτες τῆς Εὐρώπης: τὸν κ. Κ. Δημητριάδη, τὸν Ὀλυμπιονίκη τῆς Γλυπτικῆς.

Ἀνάμεσα στὶς ἀπαντήσεις τοῦ Μ. Διαγωνισμοῦ Τυπογραφικῶν Λαθῶν, ποὺ τἀποτελέσματά του δημοσιεύονται σήμερα, βρῆκα τὴν ἀπάντησιν τοῦ *Ματωμένου Δαφνόκλαδου* στὸ Μ. Διαγωνισμὸ Κρυπτογραφικοῦ. Κατὰ λάθος μπῆκε σ' αὐτὸ τὸ σωρό, ἀντὶ νὰ μπῇ σ' ἕναν ἄλλο. Ἔ, τὸ χέρι λαθεύει καμμιὰ φορὰ χωρὶς νὰ θέλῃ. Ἀλλὰ δὲν θἄταν τίποτα νὰ χάσῃ τὰ Βδομαδιαῖα του τὸ *Ματωμένο Δαφνόκλαδο*. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ σημειώσετε ὅτι παίρνει Α' Ἔπαινο μὲ [15Ε].

Νικόλαε Μ. Σμυρδάκη, ποὺ εἶσαι τέσσερα χρόνια συνδρομητής μου καὶ τώρα μόλις μοῦ γράφεις γιὰ πρώτη φορά: χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου. Καὶ θὰ χαιρόμουν περισσότερο, ἂν ἔπαιρνες καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά.—Ἂν οἱ λύσεις ποὺ ἔστειλες πρῶτα, εἶναι γραμμένες σὲ λυσόχαρτο, βεβαιότατα θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει, ἀδιάφορο ἂν δὲν τὶς συνόδευσες μὲ γράμμα, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου ἀπαραίτητο στοὺς Διαγωνισμούς.—Ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο. Καλὴ ἐπιτυχία!

Δὲν θυμοῦμαι καὶ τόσο καλά, *Πικρὴ Σκλαβιά*, μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ τελευταῖο σου κομμάτι,—ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἐπρόφτασε νὰ περιληφθῇ στὴ Σελίδα.—ἦταν ἀρκετὰ καλό. Τώρα ποὺ θἄχῃς διακοπές, νὰ γράφῃς μερικὰ μὲ τὴν ἡσυχία σου. Διαφορὲς στὰ γράμματά σου κάποιο τάλαντο, ἀμοιβὸ βέβαια ἀκάμα, ποὺ θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ καλλιεργηθῇ καὶ νὰ δυναμώσῃ.—Μπράβο γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὴ δασκάλα σου! Μόνο καλὰ κορίτσια ἀγαποῦν τόσο τὶς δασκάλες τους καὶ λυποῦνται ἔτσι ὅταν τὶς ἀφίνουν...

Τὰ ἑξῆς ὡραῖα μοῦ γράφει τὸ *Πουλὶ τῆς Καταιγίδας*: «Δὲν ξέρεις τί ἀγαλλίασιν μοῦ προξενοῦν τὰ βραβεῖα σου! Προχτές, στὸ διηγηματικὸ Διαγωνισμό, δὲν πίστευα τὰ μάτια μου κι' ἔπρεπε νὰ τὸ δείξω κι' εἰς ἄλλους γιὰ νὰ πεισθῶ πὼς ἤμουν ἐγώ... Κάποιος σοῦ παραπονέθηκε ὅτι τὰ βραβεῖα σου εἶναι... πενιχρά· καὶ σὺ τοῦ ἀπηντήσες ὅτι δὲν εἶναι βραβεῖα πλούσια, γιατὶ καὶ σὺ πλούσια δὲν εἶσαι, ἀλλὰ εἶναι βραβεῖα τιμῆς. Ναί! Εἶναι βραβεῖα ποὺ ἡ ἀγάπη μας τὰ κάνει τεράστια καὶ τὰ προτιμοῦμε ἀπὸ κάθε θῶρο, πλούσιο ἴσως, μὰ πάντα φυχρὸ μοντέρνου περιοδικοῦ».

Μήπως, Μικρὲ Ἀθηναῖε, τὸ γράμμα σου αὐτὸ δὲν εἶχε τὸ ἀπαιτούμενο γραμματόσημο καὶ δὲν τὸ παρέλαβα; Γιατὶ δὲν ξέρεις πόσα μοῦ ἔρχονται, αὐτὸ τὸν καιρό, μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, καὶ τὰ στέλνω πίσω; Φυσικά, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ πληρώνω ἐγὼ τὰ ταχυδρομικά. Καὶ τὸ λέω γιὰ νὰ τὸ ξέρετε ὅλοι: Ζυγίζετε τὰ γράμματά σας καὶ βάζετέ τους ὅσο γραμματόσημο χρειάζεται. Γιατὶ ἀλλοιώτικα *δὲν τὰ παίρνω*. Μένουν γιὰ πάντα στὸ Ταχυδρομεῖο· Πᾶνε χαμένα!

Ἡ *Πανταχοῦ Παρὼν* γράφει στὸν κ. Φαίδωνα νἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν πρωτοβουλία ἀρχαίων παραστάσεων στὸ Στάδιο ἢ στὸ Διονυσιακὸ Θέατρο, σὰν αὐτὲς ποὺ γίνονται στὴ Συρακούσα. Νὰ τὸ προτείνῃ στὴν Κυβέρνησι, νὰ προστρέξῃ στὰ Σωματεῖα, νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμο... — Πραγματικῶς, ἡ ἰδέα εἶναι καλὴ κι' ἂν ὁ κ. Φαίδων ἦταν πιὸ νέος καὶ πιὸ εὔκαιρος, θὰ δοκίμαζε. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορεῖ. Πρέπει νὰ βρεθῇ ἄλλος ἄνθρωπος, ἱκανὸς νἀφιερωθῇ σὲ τέτοιο τεράστιο ἔργο. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ κ. Φαίδων, εἶναι νἀ... τὸν ἀναζητήσῃ. Θὰ βρεθῇ ὅμως; Νὰ ἰδοῦμε!

Σχετικὰ μὲ τὴν ἴδια ἰδέα, νὰ καὶ κάποιος *γλωσσαμύντωρ*, ἀνώνυμος, ποὺ μοῦ γράφει ἑκ μέρους τῶν ἀρχαίων τραγικῶν Αἰσχύλου, Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους. Αὐτοί, λέγει, προτιμοῦν νὰ μείνουν στὰς Συρακούσας, παρὰ νὰ ἔλθουν «εἰς τὰς σημερινὰς μας κλεινὰς Ἀθήνας καὶ νἀκούσουν τὴν μαγειρευμένην Δημοτικὴν των». Κι' ἐξακολουθεῖ: «Οὐχ' ἧττον ἐστείλαμεν τὰ χειρόγραφά μας εἰς Δελφοὺς, ὅπου ὁμιλεῖτε ἡ *ἀκριφνῆς* δημοτικὴ γλῶσσα, ὅπως ΠΑΡΙΣΤΑΝΕΤΑΙ ἓν ἐκ τῶν δραμάτων μας ἐπὶ τῇ Ἐπιτείῳ κτλ.» Περίεργο πρᾶγμα! Οἱ μόνοι ποὺ κόπτονται πιὰ γιὰ τὴ γλῶσσα, εἶναι αὐτοὶ ποὺ δὲν τὴν ξέρουν, ὅπως ὁ ἀνώνυμος γλωσσαμύντωρ, ποὺ σὲ πέντε μόνο ἀράδες, κάνει ἕνα χοντρὸ ὀρθογραφικὸ κι' ἕνα χοντρότερο συντακτικὸ λάθος!

Ἡ νέα μου φίλη *Φιλόκαλος* θὰ εἶδε βέβαια ὅτι τῆς ἐνέκρινα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Ἂς μάθῃ τώρα ἀπὸ ἐδῶ τοῦ χρόνου· Γ. Δ. *Παυλίδην* (ἔλαβα·) *Ἀλεξανδρινὸν Ἀστέρα* (ἔχει·) *Μιμόζαν* (πόσα μοῦ θύμισες! πολλὰ-πολλὰ χαιρετίσματα στὸν ἀγαπητό μου θεῖο σου·) *Μελαψὸ Σκαλιωτάκι* (τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ· θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ ἀσημένιο μεταλλιο τῆς «καλῆς ἀξίας» κι' εἰς ἀνώτερα!) *Ὑπνιάραν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἐλευθερίαν* (ἔστειλα·) *Ἀνθὴν Μ. Μάνου* (ἤτο λάθος συγγνώμην·) *Μπέμπην Ζαρζ.* (ἔλαβα, ναί· περαστικά·) *Νίκι-Κάρ* (προηγούμενο γράμμα δὲν ἔλαβα·) *Ἀνδρομάχην Σκούρτη* (ἔστειλα·) *Μικρὸν Πιανίσταν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Σφῦραν Ἀκμονα* (δὲν θἔχομαι κομμάτια!) *Γιασεμὶ Σ. Καραμ.* (ἔλαβα κι' ἔστειλα ἀπόδειξη·) *Κόκκινον Κρίνον*, *Κόντε-Ρεταγάκην*, *Προσφυγικὸν Πόθον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8 Ἰουνίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Ἐκάβη, κ. (ΤΑ), Δούκισσα Ἑλένη, κ. (Ε Γ), Ἄγνωστος Διάβολος, ἀ. (ΑΜ) Ἰουστινιανὸς κ. Μακόφασα, κ. (ΑΜ), Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, κ. (Α Χ), Βαρκούλα τοῦ Βοσπόρου, κ. (ΕΝΜ), Πρίγκιψ τῆς Οὐαλίας, ἀ. Νεράϊδα τοῦ Ἔβρου κ. (ΠΣ), Ὡραία Καμέλια κ. (ΓΡ), Μελλοθάνατη, κ. (ΤΠ), Γιαπονεζούλα κ. (ΔΜ) Ἀφροδίτη τῆς Μήλου κ. (ΑΦ), Μέλλων Καλλιτέχνης, ἀ (ΨΑ). Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, ἀ. (ΓΝ) Ἄδρα τοῦ Ἔβρου, κ. (ΚΟ), Χλιδὼν τοῦ Ἔβρου, κ. (ΣΟ).*

Η Διάπλασις ἀδικᾶται τοὺς φίλους της: *Φουτουρισταὶ* (ὁ κ. Φαίδων δὲν καταγίνεται στὰ οἰκονομολογικὰ καὶ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ λύσῃ τὴν ἀπορία σου γιὰ τὴν «αἰσχροκέρδεια τοῦ συναλλάγματος») *Θρακικὸ Διαβολάκι* (τὸν κατζμένο τὸ θέτο σου! τὸν θυμᾶμαι πολὺ καλὰ· κι' ἀλήθεια, ξεσπάθωνε πολὺ ὅταν ἦταν συνδρομητής μου·) *Ταύγετον* (χαίρω πολύ· ἐξετελέσθησαν οἱ παραγγελίες·) *Κύκνον* (ἀδύνατο!) *Πατρινὸ Διαβολάκι* (λυσόχαρτ

414. *Ἀριθμητικὸν Παίγνιον*

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρατεθοῦν τἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

7, 7, 1, 10, 5. + − × : = 0

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι.

415. *Ποικίλη Ἀκροστιχὶς*

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον βασιλέα:

1, Κατοικίδιον· 2, Ἄνεμος· 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 4, Μέγας ἀρχ. ποιητής· 5, Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς· 6, Ὄρος περίφημον τῆς Ἑλλάδος.

Προμηθεὺς

416. *Φωνηεντόλιπον*

ν—ρστν

Φασουλῆς

417. *Γρίφος*

```
ον    ον      ον    ονονονον
ον    ος      ον    ον    ον
ον    ος      ον    ον    ον
ον    ος      ον    ον    ον    γῆ
ον    ος      ον    ον    ον
ον    ος      ον    ον    ον
ον    ον      ον    ονονονον
                 \
                  \
                   \ νεῦ
                    \
                     \ γῆ φέρει
                      \
                       \
```

Ἠλιακὴ Ἀκτίς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

418. *Acrostiche*

Les premières lettres des mots ci-dessous forment un oiseau:

1, Fleuve de France; 2, Pachyderme 3, Grand poète Français; 4, Terme géographique; 5, Grande Fête.

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

419 *Homonymes*

Trouvez trois mots de même son, dont le prémier un adjectif, le deuxième un boisson et le troisième un nombre.

Βομβὸς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 14

180. Λύσανδρος (λύσσ' Ἄνδρος.) —181. Σχολή-χολή.—182. Μαρία-Καρία.—183. Ἡ περιστερὰ εἰς τὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε.

184. ΚΑΙΑΦΑΣ
ΜΟΝΑΧΟΝ
ΚΑΛΑΜΑΙ
ΕΥΡΩΤΑΣ
ΜΙΛΑΝΟΝ
ΣΟΥΗΔΙΑ
ΣΙΚΕΛΙΑ

185. ΑΡΚΤΟΣ (ράκος, κρύος, Τάφος, δκά. σπότος.) —186-190. Διὰ τοῦ Ν: *κῶνος, φανός, τόνος, πόνος, νόμος.*—191. ΣΙΦΝΟΣ (Σωφροσύνη, Ἴσος, Φῶς, Νότος, Ὁμαλός, Σιγῶ.)—192 Φασούλι τὸ φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλι.—193. *Αἰὲν ἀριστεύειν* (ε ἐν αρ, εἰς τε βιν.)

194. NOEL
DEJA
CERF
DOUX
NOIX

195. Tel père, tel fils.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 25. (3,40, καὶ 7,60).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μὲ 24 εἰκόν.) δρ. 15.—(1,40 καὶ 4).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 20.—(2 καὶ 4,80).

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 10.—(1,40 καὶ 3,60)

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 2.—(0,80 καὶ 2,40).

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20.—(2 καὶ 4,80).

Ὁ Πυρειοπόλης (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20.—(1,80 καὶ 4,40)

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20.—(2,20 καὶ 5,20)

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγ. δρ. 5—(1 καὶ 3).

Ἀγγελική καὶ ἄλλα διηγήματα Σταυρούλας Μαρκέτου, δρ. 10—(1 καὶ 3).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10.—(1 καὶ 3,20).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70 Ὁ χωρισμὸς στίχου δραχμὴ 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—791)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους μέσῳ Διαπλάσεως.
ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

(ΚΔ'—792)

Τσαχπίνα, συχόρα με, σὲ πήρα γι' ἄλλη.-ΓΥΝΑΙΚΑ, δέχεσαι φιλίαν; Μὲ γνωρίζεις.
ΜΟΝΤΑΙΝ

(ΚΔ'—793)

ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ Ο ΚΡΑΤΑΙΟΣ
ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ Ο ΚΡΑΤΑΙΟΣ

(ΚΔ'—794)

Ναί, Κόμη Φοίνικα· ἀλλὰ δὲν ξέρεις, ὅτι οἱ πρωταστεῖς φοιτηταί, ὅταν εἶναι εἰς ἡλικίαν στρατεύσιμον κέρνουν τέσσερα χρόνια ἀναβολὴ κατατάξεως; Ἄμα θέλῃς ἄλλο τίποτα νὰ ρωτᾶς καὶ νὰ μαθαίνεις, εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ ἀπαντῶ.—Ἄστρο τῆς Δύσεως, στοιχηματίζω 50 δραχμὲς πῶς δὲν μὲ ξέρεις. Ἂν δὲ δεχθῆς τὸ στοίχημα θὰ σὲ θεωρήσω ἕνα μικρὸ ζωῦφιο.

Ὁ Αἰώνιος
ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—795)

Ξαναμαλαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ἀδελφικὰ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.
ΡΟΖΙΑΝΤΑ

(ΚΔ'—796)

Ἀλληλογραφῶ: Ἑλληνιστί, Γαλλιστί, Ἀγγλιστί μὲ Διαπλασοπούλες καὶ Διαπλασόπουλα ξένης ἐθνικότητος ἢ καὶ Ἕλληνες τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἀπὸ ὁποια δήποτε χώρα κι' ἂν εἶναι καὶ ὅσο μακρυὰ κι' ἂν βρίσκωνται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὅποιος κόθησε τὴν ἀδολη φιλία, ἂς γράψῃ: Ἀνίδα Ρένων Νικολαΐδου (διὰ ΡΟΖΙΑΝΤΑ), Poste-Restante, Ἀθήνας.
ΡΟΖΙΑΝΤΑ

(ΚΔ'—797)

ΣΤΕΝΑΓΜΕ ΤΗΣ ΑΡΜΕΝΙΑΣ, ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΕ ΙΠΠΟΤΗ. δέχεσθε ἀλληλογραφία; Ἂν δέχεσθε, γράψετε.
ΡΟΖΙΑΝΤΑ

(ΚΔ'—798)

Παρακαλεῖται θερμῶς ὁ γνωρίζων τὴ διεύθυνση τοῦ κ. Michel Kétchédjian, Ἀρμένιον τὴν καταγωγήν, μένοντος ἐν Ρόδῳ μέχρι Μαρτίου, νὰ εἰδοποιήσῃ στὴ Διεύθυνση: Ἀνίδα Ρένων Νικολαΐδου (διὰ ΡΟΖΙΑΝΤΑ), Poste-Restante, Ἀθήνας. Ἰδιαιτέρως παρακαλοῦνται οἱ κάτοικοι Ρόδου.

(ΚΔ'—799)

«ΚΥΚΛΩΨ»

Ἱδρύθη μέγας Σύλλογος σκοποὺς ἔχων πολλούς. Δ)σις: Δ. Ρώμαπα (διὰ Κ. Δ.), Πλούτωνος 1, Ἀθήνας.

(ΚΔ'—800)

«ΚΥΚΛΩΨ»

Σύλλογο «Τιτάν», ζητοῦμεν τὸν πόλεμόν σου· ἂν δὲν δεχθῆς θὰ πῇ ὅτι φοβεῖσαι. Ἀνακάλυψέ μας ντέ, σύλλογε «Τιτάν». Ἐὰν μᾶς ἀνακαλύψῃς, σοῦ ὑποσχόμεθα ἕνα πεντηνταράκι.

(ΚΔ'—801)

«ΚΥΚΛΩΨ»

Ἀνακοινοῦμεν εἰς ὅλους τοὺς συλλόγους ὅτι ὁ «Τιτάν» εἶναι ἐντελῶς ἀνίσχυρος.

(ΚΔ'—802)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγράφων κωμικοτέρων καρτῶν Συμμετοχὴ 50λεπτος. Βραβεῖα δύο. Μαιζῶνος 85, Ἀθήνας.—*Μαχαίρας, Γαρδίκας.*

(ΚΔ'—803)

Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες, διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως σᾶς χαιρετῶ.
ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

(ΚΔ'—804)

Χαιρετῶ τὸν Διαπλασόσμοσμον, ἰδιαιτέρως τὸν ΘΑΛΑΣΣΟΚΡΑΤΟΡΑ.
ΑΡΧΑΙΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

(ΚΔ'—805)

Μὴ λησμονεῖτε, *Διαπλασόπουλα*, ὅτι ἀνταλλάσσω. Στείλατε: (ΚΔ-492). Φαῦστα, Μήλβιλ. Σᾶς εὐχαριστῶ.—ΑΦΠΣ.

(ΚΔ'—806)

Σύλλογε «Μ. Σ. Μ.» σὲ ξέρουμε.
ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

(ΚΔ'—807)

Γρύλλε, πιστεύω νὰ θυμᾶσαι γιὰ πάντα τὴν τελευταία μέρα στὸ σχολεῖο καὶ μάλιστα τὰ Φυσικά!! Δὲν ἔχω δίκαιο;
ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ

(ΚΔ'—808)

Γιὲ τῆς Σελήνης, γιατὶ σφυρίζεις τόσο ὅταν περνᾶς μὲ τὴν καρέκα σου ἀπὸ τὸν δρόμο μας;
ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΡΥΛΛΟΣ

(ΚΔ'—809)

Λευκή, Καίτη, Λίτσα, εὐχαριστῶ ἀργότερα.-Ἀγριολούλουδο, μὲ ξέχασες;—Λύρια, Ἀμαλία, γιατὶ αὐτὴ ἡ σιωπή; Μήπως δὲ λάβατε. Μ. Μυστ. μου;—«Κωνσταντινούπολις», βραβεῖο;—Κυκλαμιά, Μέμφις, Ἴνες, Ἄλκηστις Μιράντα, Ἔλδα, Ἰδανισμέ. Ἀφρόκρινο, Πανταχοῦ Παρών, Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, ἀνταλλάσσουμε Μ.Μ.;
ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΔ'—810)

Πάν Ὀρεσίβια, τὰ Μ. Μ. σου pour le chariot des balayures!! Τέτοια εἶναι καὶ τῆς ἀδελφῆς σου;—Σμύρνη, προκηρύσσεις διαγωνισμοὺς γιά... νὰ μαζεύεις καὶ νὰ βραβεύεις τοὺς φίλους σου;;!!..
ΘΕΜΟΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

(ΚΔ'—811)

Τεμπέλα, βεβαίως τώρα ξυπνᾶ τὴν ὥρα τοῦ σχολείου, ἀκριβολάσσομαι ὅμως τὰς παύσεις...—Πεταλοῦδα, διεύθυνσίς σας;—Ὄλγα Πλαταρίδου, μὲ ξέρετε;
ΤΙΜΙΑΡΑ

(ΚΔ'—812)

Παιδιά, εἴδατε τὴν Ἰωάννα Σεφαρλῆ (Ἀντιγόνη) ἀπάνω ἀπὸ τὸν Πολυνείκη;
ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΔ'—813)

«Ἐνωσις»: Ἀνακάλυψις, τελευταία ὥρα, Ραδιοτηλεγράφημα. Ἑλληνικὴ Πολιτεία—Βορβῆς.

(ΚΔ'—814)

Χείμαρρε, τὴν ἅπαδες χιώτικη, φουκαρᾶ. Γκαίμον, δέχεσαι συμμαχίαν;
Νίκ-Κάρτ.

(ΚΔ'—815)

Χείμαρρος=Δημ. Νικολάου· δὲν στὸ εἶπα;
Σέρλον-Χόλμς

(ΚΔ'—816)

Ἄμα τοῦ Ἥλιου. ὅστε ἔχομεν καὶ cartes des visites, ἤ;
Μυστικὸς Ἀστυνόμος

(ΚΔ'—817)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ:
Ἀπὸ τὴς ὡραίας κάρτες ποὺ ἔλαβα ξεχώρισα τοῦ *Κισσοῦ* καὶ *Προσκόπου*. Εὐχαριστῶ ὅλους καὶ περιμένω Δ)σεις.
Ἀσωπὲ Ποταμέ, περιμένω.
Ἀφελὴς Κυπριοπούλα

(ΚΔ'—818)

Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀλληλογραφήσω. Θὰ κρατήσῃς μυστικὸ δ,τι ἀνακάλυψες, ἔ;
ΧΑΟΡΙΣ

(ΚΔ'—819)

«ΦΕΙΔΩΤΟΣ ΒΟΣΠΟΡΟΣ,,

Γενομένου λάθους στὸν Διαγωνισμόν μας (ΚΔ'—624), τὸν παρατείνουμε μέχρι τέλους Ἰουνίου. Βραβεῖα: Α') Manicure, Β') Βιβλίον.—*Ὁ ἐπὶ τῶν Διαγωνισμῶν*: ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ (*Ἰωάννης Παλαμήδης.*)

(ΚΔ'—820)

Συναδελφωτικοί, Τιτανίδες, ἐν στενῷ συλλογικῷ κύκλῳ πάτε στὸ Ἰρίς; Τιτανίδες, τί ρεζιλίκι πάθατε στὸ Παν-Θεναγωγεῖο!.. «Συναδέλφωση», «Τιτάν» φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν:
Λελίκα

(ΚΔ'—821)

Γιὲ τῆς Σελήνης, τί κουτὴ ἀνακάλυψις! Συγχαρητήρια σ' ἀξίζουν.
ΜΗΛΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΔ'—822)

Γιὲ τῆς Σελήνης, τί ρεζιλίκια!!! ἀνακαλύπτεις τὴν Μήλβιλ καὶ Φαῦστα χωρὶς νᾶσαι βέβαιος. Εὖγε! μπράβο!
ΘΕΣΟΥΒΙΟΣ, ΑΙΤΝΑ, ΕΚΛΑ

(ΚΔ'—823)

«Μαθητικὴ Ἕνωσις», καλὲ μὴ μᾶς φοβερίζεις· φοβούμεθα!
ΜΗΛΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΔ'—824)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ "ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ,,

ΔΑΝΙΣΜΕ, ΙΩΑΝΝΑ ΔΑΡΚ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΑΣΤΕΡΑ, ΡΟΔΟΔΑΦΝΗ, ΧΕΛΙΔΩΝ, ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ, ΜΕΛΑΚΡΙΝΟΥΛΑ, ΝΕΑΙΡΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗ, ἐλάβομεν σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

(ΚΔ'—825)

Κόμη Φοίνικα, λάθος δὲν κάνω· Μ. ναξεδέσνιο Μπουκετάκι δὲν ὑπάρχει τὸ δὲ Τριανταφυλλένιο ξαναλέει: σὲ σᾶς ξέρει οὔτε τὸ ξέρετε. Ἐξηγηθῆκαμε;—ΑΙΓΑΝ, ΑΠΟΓΟΝΕ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ, σᾶς χουμαι εὐχαρίστως· στείλατε πρῶτα στὴ Δ)σι τῆς (ΚΔ'—747) ἀγγελίας.—ΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ, ἂν δὲν σᾶς ἐνοχλεῖ στέλνετε πρῶτος στὴν ἀνωτέρω Δ)σι.—ΚΙΣΣΕ, εὐχαριστῶ γιὰ πρόταση· ἔστειλα περιμένω.
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΔ'—826)

Μάγκα, Ἀλάνη, γιὰ τὴ φαντασταστικὴ ἀνακάλυψή σας συγχαρητήρια. Ἐλπιζόμενος ὑπερευχαριστῶ.
ΜΑΓΕΜΜΕΝΗ ΔΥΣΗ

(ΚΔ'—827)

Ἑλλάδα, τί γίνεσαι; ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.;—*Ὀλέμπιν*, σὲ ξέρω· δὲν κατοικοῦσα Ἀχαρνῶν 75; "Ἀλληλογραφοῦμε;—"*Ἀνθος τῆς "Ἀνδρου*, δέχομαι ἀργά· θὰ σὲ ἰδῶ στὴν...—ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

(ΚΔ'—828)

Γιὲ τῆς Σελήνης, γιὰ νὰ μὲ ἀνακαλύψῃς καὶ ΤΙΜΩΡΗΣΗΣ, πρέπει νὰ γίνῃς ΠΑΤΗΡ τῆς Σελήνης—ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *16* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄδραφος, δρ. *47* καὶ δραμμένος δρ. *50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὴν ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄδραφος καὶ δρ. 5 δραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*,—εἴτε ἄδραφος, εἴτε δραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τοῦ διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑ-ΣΟΦΟΚΛ. 8